

1987 நவம்பர் 13

(இ) தமிழ்நாடு மருத்துவப் பல்கலைக் கழக (திருத்த) சட்ட முன்வடிவு, 1987

திரு. அ. ரகுமான்கான் : மாண்புமிகு பேரவைத் துணைத் தலைவர் அவர்களே, நான் கீழ்க்கண்ட தீர்மானத்தை மொழிகிறேன்:

“ஆளுநர் அவர்களால் 25—9—1987-ஆம் தேதியன்று பிறப்பிக்கப்பெற்ற 1987ஆம் ஆண்டு தமிழ்நாடு மருத்துவப் பல்கலைக் கழக (திருத்த) அவசரச் சட்டத்தை (தமிழ்நாடு அவசரச் சட்டம் எண் 6/1987) இப்பேரவை நிராகரிக்கிறது.”

தீர்மானம் முறைப்படி வழிமொழியப் பெற்றது.

மாண்புமிகு திரு. ப. உ. சண்முகம் : மாண்புமிகு பேரவைத் துணைத் தலைவர் அவர்களே, நான் கீழ்க்கண்ட தீர்மானத்தை மொழிகிறேன் :

“1987ஆம் ஆண்டு தமிழ்நாடு மருத்துவப் பல்கலைக் கழக (திருத்த) சட்டமுன்வடிவு* (சட்டமன்றப் பேரவை சட்ட முன்வடிவு எண் 41/1987) ஆய்வுக்கு எடுத்துக்கொள்ளப் பெற வேண்டும்.”

மாண்புமிகு பேரவைத் துணைத் தலைவர் : மாண்புமிகு உறுப்பினர் திரு. ரகுமான்கான் அவர்களுடைய தீர்மானமும் மாண்புமிகு மக்கள் நல்வாழ்வுத் துறை அமைச்சர் அவர்களுடைய தீர்மானமும் பேரவையின் முன் விவாதத்திற்கு வைக்கப்பெற்றிருக்கின்றன.

திரு. அ. ரகுமான்கான் : மாண்புமிகு பேரவைத் துணைத் தலைவர் அவர்களே, தமிழ்நாடு மருத்துவப் பல்கலைக்கழகத் திற்கு நம்முடைய முதலமைச்சர் அவர்களுடைய பெயரைச் சூட்டி இந்த மசோதாவை மாண்புமிகு மக்கள் நல்வாழ்வுத் துறை அமைச்சர் அவர்கள் இந்த அவையிலே இன்றைக்குக் கொண்டு வந்திருக்கிறார்கள். நான் சார்ந்திருக்கின்ற திராவிட முன்னேற்றக் கழகத்தின் சார்பாக இதை நான் வரவேற்கிறேன். முதலமைச்சர் அவர்களைப் பொறுத்த மட்டிலும், திராவிட

* 11—11—1987ஆம் தேதியிட்ட தமிழ்நாடு சிறப்பு அரசிதழில் வெளியிடப் பெற்றுள்ளது.

1987 நவம்பர் 13] [திரு. அ. ரகுமான்கான்]

முன்னேற்றக் கழகத்தைப் பொறுத்த மட்டிலும் ஆயிரம் கருத்து வேறுபாடுகள் அரசியல் ரீதியாக இருக்கலாம். கருத்து வேறுபாடு அரசியல் ரீதியாக என்பது வேறு; அரசியல் பண்பாடு என்பது வேறு. எனவே முதலமைச்சர் அவர்களைக் கௌரவிக்கின்ற வகையில் இந்த மருத்துவப் பல்கலைக் கழகத்திற்கு முதல்வர் அவர்களுடைய பெயரைச் சூட்டுவதையாரும் அரசியல் ஆக்க வேண்டிய அவசியம் இல்லை. நாங்களும் அதைச் செய்ய விரும்பவில்லை. எனவே எங்கள் கழகத்தின் சார்பாகவே நாங்கள் வரவேற்கிறோம்.

பேரறிஞர் அண்ணா அவர்கள் உயிரோடு வாழ்ந்த காலத்தில் கூட—அன்றைக்கு ஆட்சி அண்ணா அவர்கள் கையில் இல்லை. 1967-க்கு பின்னால்தான் அண்ணா அவர்கள் முதலமைச்சராக ஆனார். இது அனைவருக்கும் தெரியும். சென்னை மாநகராட்சி அன்றைக்குத் திராவிட முன்னேற்றக் கழகத்தினுடைய அதிகாரத்தின் கீழ் இருந்தது; பேரறிஞர் அண்ணா அவர்கள் இருந்த போது, மறைந்த டெரியவர் பெருந்தலைவர் காமராஜர் அவர்களுக்கு சிலை வைக்கப்பட்டது. அவர்கள் காங்கிரஸ் காரர் என்பதற்காக அண்ணா அவர்கள் எதிர்க்கவில்லை. அன்றைக்குத் திராவிட முன்னேற்றக் கழகமும் எதிர்க்கவில்லை. அதேபோல் அரசியல் பண்பாடு அன்றைக்கு அண்ணாவால் காப்பாற்றப்பட்டதுபோல் 'மாற்றான் தோட்டத்து மல்லிகையும் மணக்கும்' என்று சொல்லியவர் அண்ணா அவர்கள். அந்த அடிப்படையிலே நம்முடைய முதலமைச்சருடைய பெயரை இந்த மருத்துவப் பல்கலைக் கழகத்திற்கு வைக்கப்படுவதை நாங்கள் இங்கே வரவேற்கிறோம்.

ஆனால் உங்கள் சூலம் மாண்புமிகு அமைச்சர் அவர்களிடமிருந்து தெரிந்துகொள்ள விரும்புவது; இந்த மருத்துவப் பல்கலைக் கழகத்திற்காக திராவிட முன்னேற்றக் கழக ஆட்சியின்போது முயற்சி செய்யப்பட்டது. ஆனால் மத்திய அரசு அப்போது அனுமதி வழங்கவில்லை. இன்றைக்கு இந்த அரசு அந்த முயற்சியிலே ஈடுபட்டு மத்திய அரசு அதற்கு அனுமதி அளித்து இருக்கிறது. அதற்கான ஒரு சட்டத்தை ஏற்கனவே மாண்புமிகு அமைச்சர் அவர்கள் கொண்டு வந்தார்கள். தமிழ்நாடு மருத்துவப் பல்கலைக் கழகம் என்று அதற்கு பெயர் சூட்டப்பட்டது. அது தொடர்பாக பல்வேறு அம்சங்கள் எல்லாம் அந்த மசோதாவிலே சொல்லப்பட்டது. சட்டம் ஆக்கப்பட்டது. நான் மாண்புமிகு அமைச்சர் அவர்களைக் கேட்கிறேன். தமிழ்நாடு மருத்துவப் பல்கலைக் கழகம் என்று சட்டம் வந்தபோது இந்த பல்கலைக் கழகத்தினுடைய பெயரை “டாக்டர் எம். ஜி. ஆர். மெடிக்கல் யூனிவர்சிட்டி” என்று நீங்கள் வைத்து இருக்கலாம். ஏன் அப்போது வைக்கவில்லை? வைக்காததற்கு என்ன காரணம்? அதிலே என்ன சட்ட சிக்கல்? அப்போது முதலமைச்சருடைய பெயரை வைக்கக் கூடாது என்ற முடிவிலே இந்த அரசு இருந்ததா?

[திரு. அ. ரகுமான்கான்]

[1987 நவம்பர் 13]

அப்படியானால் நான் கேட்கிறேன். அதை விட்டுவிட்டு திடீரென்று சுவர்னர் மூலமாக—ஆளுநர் மூலமாக அவசரச் சட்டத்தின் மூலமாக இந்தப் பெயர் மாற்றத்தைக் கொண்டுவருவது என்று சொல்வது எந்த விதத்தில் அவசரச் சட்டத்தைப் பயன்படுத்தவேண்டுமோ, அவசரச் சட்டம் எந்தக் காரணத்திற்காகப் பிறப்பிக்கப்படவேண்டுமோ, அது போன்று இல்லாமல் இந்த ஆட்சியில் அவசரச் சட்டம் என்பது மிக மிக சாதாரண காரியங்களுக்காகப் பயன்படக்கூடிய ஆளுநர் அவர்கள் ஒத்துக்கொள்ளக் கூடிய விஷயமாக நீங்களே அதைப் பயன்படுத்திக்கொள்கின்ற காரியமாக இருப்பது சட்டத்தின் நோக்கத்தை, ஜனநாயகத்தை, அரசியல் சட்டத்தை அவமானப்படுத்துவதாக இருக்கிறது. காரணம், அன்றைக்கே இந்தப் பெயர் மாற்றத்தை நீங்கள் விரும்பியிருந்தால் செய்திருக்கலாம். அதற்கு ஒரு அவசரச் சட்டமும் தேவையில்லை.

இன்னொன்றையும் இங்கே நான் தெரிவிக்க விரும்புகிறேன். அன்றைக்குக்கூட மசோதா கொண்டுவந்த நிலையில் நான் எதிர்த்தேன். அப்போது ஒரு கேள்வியை இந்த அவையில் கேட்டேன். ஏற்கனவே இந்த அரசாங்கம் ஒரு உத்தரவு போட்டிருக்கிறது. உயிரோடு இருப்பவர்களுடைய பெயராலே அரசாங்கக் கட்டிடங்களுக்கோ, நிறுவனங்களுக்கோ பெயர் சூட்டக் கூடாது என்ற உத்தரவு இருக்கிறபோது, அரசாங்கத்திற்கென்று அப்படி ஒரு கொள்கை இருக்கிறபோது நம்முடைய முதலமைச்சர் அவர்களுடைய பெயராலே மருத்துவக் கல்லூரிக்கு பெயர் சூட்டுவதை வரவேற்றாலும், சட்ட ரீதியாக, அது தப்பல்லவா? அந்த உத்தரவிற்கு விரோதமான தல்லவா? அரசாங்கத்தினுடைய கொள்கைக்கு விரோத மல்லவா? அப்படி இருக்கும்பொழுது இந்த மசோதாவை எப்படிக் கொண்டுவரலாம் என்று நான் கேட்டேன். அதற்கு நம்முடைய மாண்புமிகு அமைச்சரவர்கள் பதில் சொன்னார்கள். அவர்கள் பேசும் போது குறிப்பிட்டார்கள். அப்படி ஒரு உத்தரவு இருந்தது உண்மைதான். ஆனால் இப்போது அதை நாங்கள் எடுத்துவிட்டோம். எனவே உயிரோடு இருப்பவர்களுடைய பெயராலே அரசாங்கக் கட்டிடங்களுக்கோ, நிறுவனங்களுக்கோ, பெயர் வைக்கக் கூடாது என்று நாங்கள் ஏற்கெனவே எடுத்த முடிவு இப்போது எங்களுடைய முடிவல்ல. நாங்கள் ஒரு புதிய கொள்கைக்கு வந்துவிட்டோம். உயிரோடு இருப்பவர்களின் பெயர்களை தாராளமாக வைக்கலாம் என்ற முடிவிற்கு வந்துவிட்டோம் என்று சொன்னார்கள். அன்றைக்கு மசோதா நிலையிலே எதிர்த்த காரணத்தால் நான் விளக்கமாகப் பேசவில்லை. ஆனால் இப்போது அமைச்சரவர்கள் இருக்கிறார்கள். நான் கேட்கிறேன். அந்த உத்தரவு போடவேண்டிய அவசியமென்ன? அண்ணா, பெரியார் அவர்கள் உயிரோடு இருந்தபோதுதான், பெரியாருக்கு சிலை வைக்கப்பட்டது. அண்ணா அவர்கள் உயிரோடு இருந்தபோது தான் அண்ணாவிற்கு சிலை வைக்கப்பட்டது. எனவே

1987 நவம்பர் 13]

[திரு. அ. ரகுமான்கான்]

உயிரோடு இருப்பவர்களைக் கௌரவிக்கக் கூடாது என்றோ, உயிரோடு இருப்பவர்கள் பெயர்களை வைக்கக் கூடாது என்பதோ அண்ணாவின் கொள்கையாகவும் எனக்குத் தெரியவில்லை. டெரியாரியஸ் கொள்கையாகவும் எனக்கு தெரியவில்லை. ஆனால் அண்ணா வழி, அதுபோன்று பெரியார் வழி ஆட்சி நடத்துவதாகச் சொல்கிற இந்த அரசாங்கம், திடீரென்று ஒரு நாள் ஞானம் உதித்து, போதி மரத்தடியில் புத்தருக்கு ஞானம் பிறந்தது போலே, உயிரோடு இருப்பவர்கள் பெயராலே கட்டிடங்களுக்கு, நிறுவனங்களுக்கு பெயர் வைக்கக் கூடாது என்ற உத்தரவு போடுவதற்கு என்ன காரணம்? அதற்கு என்ன அவசியம் இருக்கிறது? ஒரு நோக்கம் இருக்கவேண்டும். ஒரு 'ஆப்ஜெக்ட் அண்டு ரீசன்' இருக்கவேண்டும். காரணமில்லாமல் காரியங்கள் நடக்காது. இது எனக்கு விளங்கவில்லை. அமைச்சரவர்கள் இந்த அவையிலே கொஞ்சம் விளக்கமாகச் சொல்வார்களேயானால், என்னால் புரிந்துகொள்ள முடியும்.

இன்னொரு வேடிக்கை என்னவென்றால், உங்களுடைய கவனத்திற்குக் கொண்டுவர விரும்புகிறேன். இங்கே இருக்கக் கூடிய ஆலந்தூர் நகராட்சிக்கு அகில இந்திய அண்ணா திராவிட முன்னேற்றக் கழக முன்னாள் நாடாளுமன்ற உறுப்பினர் திரு. மோகனரங்கம் அவர்கள் பெயர் சூட்டப்பட்டிருக்கிறது என்பதை உங்கள் கவனத்திற்குக் கொண்டு வருகிறேன். பத்திரிகை நிருபர்கள் இதுபற்றி இப்போது இருக்கிற அமைச்சர் அவர்களிடம் கேட்டார்கள். அதற்கு அமைச்சரவர்கள் 'நோ கமெண்ட்ஸ்' என்று பதில் சொல்லிவிட்டார்கள். ஆனால் அதிலே என்ன உண்மை என்றால், உயிரோடு இருப்பவர்களின் பெயராலே கட்டிடங்களுக்கோ, அல்லது நிறுவனங்களுக்கோ பெயர் வைக்கக் கூடாது என்ற அந்த உத்தரவு அமலில் இருக்கிறது. அப்படி அமலில் இருக்கும்போது ஆலந்தூர் நாடாளுமன்ற உறுப்பினர் திரு. மோகனரங்கம் பெயர் வைக்கப்பட்டது. அந்த நெருக்கடியான நிலையில் அந்தக் கேள்விக்கு பதில் சொல்லமுடியாத நம்முடைய அமைச்சரவர்கள் 'நோ கமெண்ட்ஸ்' என்று சொன்னார்கள். அப்படியானால் இந்த அரசு அந்த உத்தரவை மீறியிருக்கிறதா, இல்லையா?

அதுபோலவே உயிரோடு இருப்பவர்களின் பெயரை அரசாங்கக் கட்டிடங்களுக்கோ, நிறுவனங்களுக்கோ பெயர் வைக்கக் கூடாது என்ற உத்தரவு இருக்கிறபோது, அமலில் இருக்கும்போது — நான் உங்கள் கவனத்திற்குக் கொண்டு வருகிறேன் — அப்படி ஒரு கொள்கை எடுத்ததற்குப் பிறகுதான் கொடைக்கானலில் உயிரோடு இருக்கக்கூடிய அல்னை தெரசாவின் பெயரை மகளிர் பல்கலைக் கழகத்திற்கு வைத்திருக்கிறீர்கள். நீங்கள் நான் உத்தரவைப் போட்டிருக்கிறீர்கள். அரசாங்கம் உத்தரவை

[திரு. அ. ரகுமன்கான்]

[1987 நவம்பர் 13]

மீறுகிறது. சாதாரண ஒரு நபர் உத்தரவை மீறினால் அவன் தண்டிக்கப்படுகிறான். சட்டத்தை மீறினால் தண்டிக்கப்படுகிறான். இப்போது அரசாங்கமே உத்தரவை மீறுகிறதே, அது தப்பு செய்கிறதே, அதற்கு இந்த அரசாங்கம் என்ன பதில் சொல்கிறது என்பதை நான் தெரிந்து கொள்ள விரும்புகிறேன்.

அதுமட்டுமல்லாமல் இப்போது அந்த ஜீ. ஓ.வை எடுத்து விட்டார்கள். ஏன் போட்டார்கள்? ஏன் எடுக்கிறீர்கள்? இது எல்லோருக்கும் தெரியும். முதலமைச்சர் அவர்களின் பெயரை வைக்க வேண்டுமானால், அந்த ஜீ. ஓ. இருந்தால், அது நன்றாக இருக்காது. எனவே அந்த ஜீ. ஓ. வை எடுக்கவேண்டுமென்று எடுக்கிறீர்கள். அதை வரவேற்கிறேன். அப்படியானால் இந்த தடைமுறையில் அரசாங்கம் புதிய கொள்கை ஒன்றை எடுத்திருக்கிறது. அந்தப் புதிய கொள்கைதான் என்ன? உயிரோடு இருப்பவர்களின் பெயரை கட்டிடங்களுக்கும், நிறுவனங்களுக்கும் வைக்கலாம் என்ற முடிவுக்கு வந்துவிட்டது. அப்படியானால், நாவலர் அவர்கள் இப்போது இங்கே இல்லை. உங்களுக்குத் தெரியும். அண்ணாவால் தம்பி வா, தலைமை ஏற்க வா என்று அழைக்கப்பட்டவர், நடமாடும் பல்கலைக் கழகம் என்று உங்களால் போற்றப்படுபவர் எங்கள் கட்சியிலே இருந்தார். பிறகு 'எம்.ஜெனசி' வந்த பிறகு உங்கள் பக்கம் வந்துவிட்டார்கள்.

(முற்பகல் 11-40)

ஆனால், அவருடைய பெயராலே, உங்களுக்கு மிக நன்றாகத் தெரியும். ஆசிரியர்கள் பயிற்சிப் பள்ளி நாவலர் பெயராலே இருந்தது. ஆனால் நாவலர் நன்றாகத்தான் இருந்தார். அவருடைய பெயரைப் போய் எடுத்தீர்கள். நான் கேட்கிறேன். இப்போதுதான் ஜி.ஓ. இல்லையே. அப்படியானால் நாவலருடைய பெயர் அதற்கு வைக்கப்படுமா என்று நான் தெரிந்துக் கொள்ள விரும்புகிறேன். இந்த அரசாங்கமே நாவலரைக் கொளவிக்கக் கூடாதா? ஜி.ஓ. தான் இப்போது இல்லையே. அவர் பெயரை எடுத்தீர்களே, பழையபடி அந்த பெயரை வைப்பீர்களா என்று நான் தெரிந்துகொள்ள விரும்புகிறேன்.

அதுபோலவே அண்ணாவினுடைய துணைவியார் திருமதி ராணி அம்மையார் அவர்கள் மரியாதைக்கு உரியவர்கள். கழகக் குடும்பத்திலே அவர்களுக்கும் பங்கு உண்டு. அந்த அம்மாவின் பெயராலே ஏற்கெனவே கே. கே. நகரிலே கல்யாண மண்டபம் இருந்தது. திடீரென்று அதை எடுத்தீர்கள். நான் கேட்கிறேன். அண்ணாவிற்கு செய்கின்ற மரியாதையாக மீண்டும் அந்த அம்மாவின் பெயரை அந்த கல்யாண மண்டபத்திற்கு வைக்கப்படுமா? அண்ணாவைக் கூட விட்டு விடக் கூடாது. எனவே ராணி அண்ணா கல்யாண மண்டபம் என்ற பெயராவது சூட்டப்படுமா என்று நான் தெரிந்து கொள்ள விரும்புகிறேன். அது போலவே இந்த இயக்கத்திற்காக

1987 நவம்பர் 13] [திரு. அ. ரகுமான்கான்]

அரும்பாடுபட்டவர், இந்த இயக்கத்தினுடைய வளர்ச்சிக்காக திராவிட இயக்கத்தின் வளர்ச்சிக்காக தன்னை அர்ப்பணித்துக் கொண்ட எங்களுடைய மாவட்டச் செயலாளர் அண்ணன் திரு. முத்து அவர்களுடைய பெயராலே மதுரையிலே, மதுரை முத்து மேம்பாலம் என்று இருந்தது. அதையும் எடுத்தீர்கள். அலிபாபாவும் 40 திருடர்களும் என்ற கதையிலே சிக்கிக் கொள்ளக் கூடாது என்பதற்காக ஒரு வீட்டு கதவுக்கு மார்க் போட்டு விட்டு எல்லா வீட்டு கதவுகளுக்கும் மார்க் போட்டதைப் போல யாரையோ மனதிலே வைத்துக் கொண்டு யாருடைய பெயரையோ எதிலிருந்தோ அகற்ற வேண்டும் என்பதற்காக, கேள்வி கேட்டு விடுவார்களே, அது தெரியக் கூடாதே, தப்பு அடுத்தவர்களுக்கு விளங்கி விடக்கூடாதே என்பதற்காக நாவலர் அவர்களையும் சைவிட்டு விட்டீர்கள், ராணி அம்மாவின் பெயரையும் எடுத்தீர்கள். முத்து அவர்களுடைய சேவையைக் கூட மறந்து கடைசி வரைக்கும் இந்த இயக்கத்திற்காகப் பாடுபட்ட அவருடைய மேம்பாலம் என்று பெயரையும் எடுத்தீர்கள். அது மீண்டும் வைக்கப்படுமா என்பதை கேட்க விரும்புகிறேன்.

எங்களுடைய கட்சியின் தலைவர், அன்புத் தலைவர், டாக்டர் கலைஞர் அவர்களுடைய பெயராலே அண்ணா சாலையில் ஒரு மாளிகை நத்தனத்திலே, கலைஞர் கருணாநிதி மாளிகை என்று இருந்தது. அது அவருடைய சொந்த மாளிகை அல்ல. அதைப் போல சிலர் பிரச்சாரம் செய்தார்கள். அது அரசாங்கத்தினுடைய மாளிகை. பெயர் இருந்தது. எப்படிப் பெயர் இருக்கலாம்? கருணாநிதி விளம்பரப் பிரியர். எனவே இருக்கக் கூடாது என்று சொல்லி அதை எடுத்தீர்கள். உயிரோடு இருக்கக் கூடியவர்கள் பெயராலே இருக்கக் கூடாது என்பதனாலே அதை எடுத்தீர்கள். எனவே பழையபடி அங்கே அவருடைய பெயரை வையுங்கள் என்று நான் கேட்க மாட்டேன். ஏனென்றால் அந்த அளவிற்கு நீங்கள் அதிலே அரசியல் பண்பாட்டோடு இருந்திருப்பீர்களேயானால் அந்தப் பெயரை எடுப்பதற்காக இந்த உத்தரவைக் கொண்டு வந்திருக்க மாட்டீர்கள். எனவே, அவருடைய பெயரை வையுங்கள் என்று உங்களிடத்திலே கருணை மனு போட மாட்டேன். இந்த ஜி.ஓ. போட்டதற்கும், இந்த ஜி.ஓ. எடுக்கப்பட்டதற்கும் கதாநாயகனே அவர்தான் என்பதை நாடு அறியும். அவர் கட்டிடத்தில் வாழவில்லை. மக்களுடைய இதயங்களில் வாழ்கிறார். இது எங்களுடைய கருத்து.

அடுத்து மிக முக்கியமான ஒன்றை நான் அமைச்சர் அவர்களுடைய கவனத்திற்குக் கொண்டுவர விரும்புகிறேன். தயவு செய்து அமைச்சர் அவர்கள் சபையிலே இதற்கு விளக்கம் சொல்ல வேண்டும் என்று கேட்டுக் கொள்கிறேன். உதாரணமாக நம்முடைய மருத்துவப் பல்கலைக் கழகம் தரமணியில் பேசிக் மெடிக்கல் சையன்ஸ்—போஸ்ட் கிராஜுவேட் என்று கல்வி கற்பிக்கப்பட்டு வருவதை அறிவீர்கள். மெடிக்கல் சையன்ஸ் என்ற

[திரு. அ. ரகுமான்கான்]

[1987 நவம்பர் 13]

முறையில் அதை மெட்ராஸ் யூனிவர்சிட்டியோடு அதனுடைய புரபசர்ஸ், லெக்சரர்ஸ், ஸ்டாபிப் எல்லாம் இணைத்து இருப்பது தான் சரியாக இருக்கும். அதை நீங்கள் தனியாக மருத்துவப் பல்கலைக் கழகத்திலே கொண்டு போய் இணைப்பதனால் இன்றைக்கு இரண்டு யூனிவர்சிட்டிக்கு வர வேண்டிய கிராண்ட் ஒரே யூனிவர்சிட்டிக்கு வந்து விடுகிறது. அதுமட்டுமல்லாமல் இது மருத்துவத்தோடு மிகுந்த தொடர்புடையதல்ல. இது ஒரு பேசிக் சையன்ஸ். இது ஒரு தனிப்பட்ட சப்ஜெக்ட். ஆகையினால் தரமனியில் இருக்கக்கூடிய போஸ்ட் கிராஜுவேட்ஸ் பேசிக் சையன்ஸ் என்று சொல்வது சென்னைப் பல்கலைக் கழகத்தில் இருக்க வேண்டும் என்று கேட்டுக் கொள்ள விரும்புகிறேன். வைஸ்-சான்ஸ்லர் இன்னும் போடப்படாமல் இருக்கிறது. பழைய கட்டிடத்திலே புதியதை துவக்க வேண்டாம் என்று கேட்டுக் கொண்டு அதற்கான நிலங்களை ஆர்ஜிதம் செய்து இந்தப் பல்கலைக் கழகத்தை திறம்பட இயக்க வேண்டும் என்று நான் கேட்டுக் கொள்கிறேன்.

கடைசியாக அமைச்சர் அவர்களுக்கு ஒரு வேண்டுகோள். இன்றைக்கு இந்தியாவிலுடைய சுப்ரீம் கோர்ட்டு ஒரு கடுமையான உத்திரவை, ஒரு டைரக்ஷனப் போட்டிருக்கிறது. அகில இந்திய அளவிலே என்ட்ரன்ஸ் எக்ஸாமினேஷன்ஸ் நடந்தே தீர வேண்டும். 15 சதவிகிதம் பிற மாநிலத்தினர்களுக்கு, தமிழ் நாட்டில் இருக்கக்கூடிய மருத்துவக் கல்லூரிகளிலே இடம் கொடுக்க வேண்டும் என்று சொல்லியிருக்கிறது. இதற்கு இந்த அரசாங்கம் 171 இடங்களைக் காலியாகவே மருத்துவக் கல்லூரியில் வைத்திருந்தது. அடுத்த வருடம்தான் அமுல் நடத்துவோம். இப்போது அமுல் நடத்த மாட்டோம் என்று சொல்லியவுடனே அதை பில்-அப் செய்து விட்டார்கள். இப்போது சட்டிசுட்டு விட்டது அடுத்த வருடம் பார்த்துக் கொள்ள வேண்டும் என்று சொல்லுகிறார்கள். நான் கேட்க விரும்புவதெல்லாம் எல்லா மாநிலங்களும் எதிர்த்திருக்கின்றன. அமைச்சர் அவர்கள் பதில் சொல்லக் கூடும். இதை எதிர்த்து சுப்ரீம் கோர்ட்டிலே வழக்குப் போட்டிருக்கிறோம் என்று. வெறும் வழக்குகள் பிரச்சினையைத் தீர்க்காது.

சுப்ரீம் கோர்ட்டிற்கு இது தேவையில்லாத விஷயம். கல்வி மாநிலப் பட்டியலில் இல்லை. எனவே, இந்தத் தேவையில்லாத விஷயத்தில் சுப்ரீம் கோர்ட்டு தலையிட்டு, நம்முடைய மண்ணின் மைந்தர்களுக்கு, நம்மவர்களுக்குக் கிடைக்க வேண்டிய இடங்களை பிற மாநிலத்துக்காரர்களுக்குக் கொண்டு போவது என்பது எந்த விதத்திலும் நியாயம் அல்ல. இங்கே கூட, தமிழ் தெரியாத நீதிபதி இருக்கக் கூடாது என்று நம்முடைய முதல்வரே பேசி இருக்கிறார். அப்படி என்று சொல்லும்போது பிற மாநிலத்

1987 நவம்பர் 13]

[திரு. அ. ரகுமான்கான்]

தவர்களுடைய கைகளுக்கு— மருத்துவக் கல்லூரியில் இன்று 15 சதவிகிதம் என்பார்கள். நாளைக்கு இன்ஜினியரிங் காலேஜில் 15 சதவிகிதம் என்று சொல்வார்கள்.

நம்முடைய துணை சபாநாயகர் அவர்களே, நீங்களே கூட இந்தச் சட்டசபையில் இந்தப் பிரச்சினையைக் குறித்து பல முறை பேசியிருக்கிறீர்கள். கவன ஈர்ப்புத் தீர்மானம் கொண்டு வந்திருக்கிறீர்கள். எனவே, இன்றைக்கு ஒரு மிகப் பெரிய ஆபத்து நமக்கு இருக்கிறது. எனவே, தேர்தல் கூட்டணிக்காக இதைக் கடுமையாக எதிர்க்காமல் இருப்போம் என்று சொன்னால், அது தமிழக மக்களின் தலையெழுத்தோடு விளையாடுவதாகும். எனவே, வழக்குப் பேரட்டிருக்கிறோம். பிரதமரிடத்தில் சொல்லியிருக்கிறோம், சுப்ரீம் கோர்ட்டிலே பேசியிருக்கிறோம் என்ற அளவோடு நிறுத்தாது, சுப்ரீம் கோர்ட்டினுடைய அந்த உடரக்ஷணை எதிர்த்து, இந்த அரசாங்கம் எதிர்ப்பு தெரிவிக்க வேண்டும். அதற்கு அனுமதிக்கக் கூடாது என்று கேட்டுக் கொள்கிறேன்.

மொத்தத்தில் முதல்வர் அவர்களுடைய பெயரைச் சூட்டுவதையே நான் எதிர்க்கவில்லை. வரவேற்கிறேன். பெருந்தன்மையோடு நாங்கள் வரவேற்கிறோம். அரசியல் பல்பாட்டோடு வரவேற்கிறோம். ஆனால், கேவலம் ஏற்கனவே இருந்த கட்டிடங்களுடைய பெயர்களுையெல்லாம் தனி நபருடைய பெயரில் இருக்கலாமா என்பதற்கு அரசாங்கமே ஒரு உத்தரவு போடுவது என்பது உலக வரலாற்றில் எங்கும் பார்க்க முடியாத ஒன்று. அண்ணாவின் பெயரைச் சொல்கின்ற நீங்கள், இனிமேலாவது அரசியல் நாகரிகத்தோடு நடந்து கொள்ள வேண்டும் என்று கேட்டு என் உரையை நிறைவு செய்கிறேன். நன்றி. வணக்கம்.

டாக்டர் கே. சமரசம் : மாண்புமிகு பேரவைத் துணைத் தலைவர் அவர்களே, இன்றைய தினம் இந்தச் சட்டப் பேரவையிலே கொண்டு வரப்பட்டிருக்கிற 1987 ஆம் ஆண்டு தமிழ்நாடு மருத்துவப் பல்கலைக் கழக திருத்தச் சட்டமுன்வடிவின் மீது இந்த நாட்டு மக்களின் கருத்துக்களை இந்த மன்றத்திலே எதிரொலிப்பதிலே நான் பெருமைப்படுகிறேன். ஆற்றலில் சிறந்தது மன ஆற்றல் என்று சொல்வார்கள். வணக்கத்துக்குரிய உதய தெய்வம் டாக்டர் புரட்சி தலைவர் எம்.ஜி.ஆர். அவர்களுக்கு டாக்டர் பட்டத்தை, 100 ஆண்டுக் காலத்திற்கு மேலாகப் பணியாற்றி சிறப்பு செய்த, பழம்பெரும் சென்னைப் பல்கலைக் கழகம் வழங்கியதே அவருடைய மனிதாபிமான சேவையின் அடிப்படையில்தான். ஆகவே, அப்படிப்பட்ட மனிதாபிமான சேவையின் அடிப்படையில் ஒருவருக்கு ஒரு பல்கலைக் கழகம் டாக்டர் பட்டம் வழங்கியது கூட உலகத்திலேயே இதுதான் என்று நிச்சயமாக வரையறுத்துச் சொல்ல முடியும்.

[டாக்டர் கே. சமரசம்]

[1987 நவம்பர் 13]

தமிழ்நாட்டிலே போட்டிருக்கிற சமுதாய நலத் திட்டங்கள் உலக நோபல் பரிசு பெறத்தக்க வகையில் உயர்ந்து, எல்லோருடைய மனதையும், உலகையும் கவர்ந்திருக்கின்றன என்பதை நானும் இங்கே சொல்வதில் பெருமைப்படுகிறேன். சத்துணவுத் திட்டம் என்பது ஏதோ அவர்களுக்குச் செய்யக் கூடிய தர்ம கைங்கர்யம் என்பதற்காக அல்ல. சத்துணவுத் திட்டம், அவர்களுக்கு உடை, உணவு, புத்தகம், காலணி மருத்துவம் என்று எல்லாம் கொடுப்பது ஏதோ அவர்களுக்கு எல்லாம் இருக்கின்ற சங்கடத்தைப் போக்கக் கூடிய நிலையிலே என்பது அல்ல. அவை எதிர்காலத்திலே இங்கிருக்கக்கூடிய இளம் சிறார்கள் நலமுடன், வளமுடன், பலத்துடன், வலிவுடன், பொலிவுடன் வாழ்வதற்குரிய எதிர்காலத் தொலை நோக்குத் திட்டத்தின் அடிப்படையில், 'ஓளி படைத்த கண்ணினாய் வா, வா, உறுதி கொண்ட நெஞ்சினாய் வா, வா' என்று பாரதி பாடினானே, அந்தப் பாடலுக்கு யாரும் இதுவரையிலும் இலக்கணம் வகுக்காத நிலையில் உலக அரங்கிலேயே ஒரு இனம், ஒரு நாடு, ஒரு மொழி பேசக்கூடியவர்கள் எதிர்காலத்திலே இப்படிப்பட்ட போர்ப் படைத் தளபதிகளாக வர வேண்டும் என்ற தொலை நோக்குத் திட்டத்தோடு உருவாக்கப்பட்ட அதி அற்புத திட்டங்கள் ஆகும்.

ஆகவே, அந்தத் திட்டத்தின் அடிப்படையில் இன்றைய தினம் அவர் பெயராலே இப்படிப்பட்ட மருத்துவப் பல்கலைக் கழகம் அமைவதற்கோ, நோபல் பரிசு பெறுவதற்கோ இதை விடச் சிறந்த ஒருவர் இருக்க முடியாது என்பதனை நான் இங்கே எடுத்துச் சொல்லக் கடமைப்பட்டிருக்கின்றேன்.

அதுமட்டுமல்ல; உலக வங்கி ஒடோடி வந்து, உதவி செய்கிறோம், சத்துணவுத் திட்டத்திற்கு என்று சொல்கிறார்கள் என்று சொன்னால், இது கூட அறச் செயல் என்பதற்காக அல்ல, ஏழைகளுக்கு சேறு போடுகிறார்கள் என்பதற்காக அல்ல, ஏழைகள் எதிர் காலத்தில் நிரந்தர நிவாரணம் பெற்று நலத்துடன் வாழ்வதற்கு உலக வங்கி உதவி செய்கிறது என்ற வகையிலேதான் அது இருக்கிறது என்பதை நான் இங்கே எடுத்துச் சொல்லக் கடமைப்பட்டிருக்கின்றேன்.

அப்படிப்பட்டவர் பெயரால் பல்கலைக் கழகத்தை உருவாக்குவது மிக, மிகத் தேவையான, அவசியமான ஒன்று என்பதை நான் சொல்லக் கடமைப்பட்டிருக்கின்றேன்.

விரும்பாதவனைத் தண்டித்து விடு. முடியாதவனை மன்னித்து விடு என்று சொல்கின்ற பாரதம், இராமாயணத்தினுடைய கருத்தை உள்ளடக்கியது திரு. எம்.ஜி.ஆர். அவர்களுடைய வாழ்வு. வாடிய பயிரைக் கண்ட போதெல்லாம் வாடினேன் என்று சொன்னாரே வள்ளலார் அவர்கள், அவருடைய இதயத்தில் உருவாகியது திரு. எம்.ஜி.ஆர். அவர்களுடைய

1987 நவம்பர் 13]

[டாக்டர் கே. சமரசம்]

உள்ளம். உள்ளதை வைத்து உயர்வடைதல், இருப்பதைக் கொண்டு சிறப்படைதல் என்பது அவருடைய வாழ்வின் இலட்சியமாகும். இன்றைய தினம் அந்த அடிப்படையிலே இருக்கின்ற ஓர்வருக்குத்தான், அவருடைய பெயரால்தான் பல்கலைக் கழகத்தை உருவாக்க வேண்டும் என்று இங்கே சட்ட மன்றத்திலே இந்தச் சட்ட முன் வடிவைக் கொண்டு வந்திருக்கிறார்கள்.

(முற்பகல் 11-50)

“ நிறைமொழி மாந்தர் நீதிகள் அத்தனைக்கும். ஓர் நிலையமான இதயத்தைக் கொண்டவர்கள், கொடுமையான, எதிரியையும், மோசமான நண்பனையும் (துரோகி) எதிர்த்து வெற்றி கொள் பவனே சிறந்த தலைவன் ” என்பதற்கு உலகத்தில் எடுத்துக் காட்டாக விளங்கக்கூடிய உன்னத புருஷர், இந்தியாவின் மூத்த முதல்வர், அதுமட்டுமல்லாமல், இந்தியாவில் இருக்கிற தமிழ் நாட்டில் மூன்று முறை தொடர்ந்து மக்களால் தேர்ந்தெடுக்கப்பட்டு, இந்த முதல்வர் பொறுப்பை ஏற்றுக்கொண்டு இருக்கக் கூடியவர்கள். உலக அரங்கிலேயே 10,000 மைல்களுக்கு அப்பால் ஒருவர் இருந்துகொண்டு, அவரால் நிறுத்தப்படுகின்ற வேட்பாளர்களும்; கட்சியும், தானும் வெற்றிபெற்று ஆட்சியைக் கைப்பற்றுவது என்பது உலகத்திலேயே இதுவரையிலும் யாரும் கேள்விப்படாத ஒன்று. நாம் படிக்கின்ற இதிகாசங்களாக இருந்தாலும் சரி, இலக்கியங்களாக இருந்தாலும் சரி, வரலாறாக இருந்தாலும் சரி, வேறு எந்த நிலையிலேயும் வராத ஒன்றைப் புதிதாக உருவாக்கி, தம்முடைய வாழ்க்கையையே உலக வரலாற்றோடு இணைக்கக்கூடிய வகையில் அல்லது தம் வாழ்வின் வரலாற்றோடு உலக வரலாறு சில வரிகளாக இணையக்கூடிய வகையில் ஒரு மாபெரும் அற்புதத்தைச் செய்த, அற்புத மனிதர் தான் புரட்சித் தலைவர் திரு. எம். ஜி. ஆர். அவர்கள்.

அப்படிப்பட்ட நிலையில், 20-ஆம் நூற்றாண்டின் இணையற்ற இராஜதந்திரியாக இருக்கின்ற அவர், இன்றையதினம் அவருடைய பெயரால் இங்கே ஒரு பல்கலைக் கழகம் உருவாகிறது என்று சொன்னால், நாம் அப்படிப்பட்ட ஒரு நல்ல நேரத்தில், பொற்காலத்தில் வாழ்கிறோம் என்பது பெருமைப்படக்கூடிய ஒன்றாகும்.

இங்கே பேசுகின்றபோது கூட பாராட்டினார்கள். ஆனால், பாராட்டுவதற்கு முன்பாக தீர்மானத்தை எதிர்த்து ஒன்றைச் சொல்லி இருக்கிறார்கள். காங்கிரஸ் அரசாட்சி செய்தபோது கூட சில பெயர்களை வைத்திருக்கிறார்கள். திராவிட முன்னேற்றக் கழக அரசு ஆட்சி செய்தபோது கூட சில பெயர்களைப் பதித்திருக்கிறார்கள். ஆனால், அப்போதிருந்தவர்களெல்லாம்

[டாக்டர் கே. சமரசம்]

[1967 நவம்பர் 13]

இப்படி ஒரு தீர்மானத்தைக் கொடுத்து, எதிர்த்து இருக்கிறார்கள். பேசி இருக்கிறார்களா என்று நான் ஏடுகளைப் புரட்டிப் பார்க்கின்றபோது என் கண்ணுக்குப் படவில்லை. அது அவர்களுடைய பெருந்தன்மையைக் காட்டுகிறது என்று நான் கருதுகிறேன். ஆகவே, அப்படிப்பட்ட சூழ்நிலையில், இன்றையதினம் மிகத் தேவையான, அவசியமான, உலகக் கருத்தை ஒருங்கிணைக்கக்கூடிய வகையிலே உருவாகின்ற அற்புதத் திட்டங்களைப் போடுகின்ற புனிதர் ஒருவருக்குத்தான், இந்தப் பல்கலைக்கழகத்தை அவர் பெயரால் தமிழ்நாடு அரசு உருவாக்கி இருக்கிறது என்பதாலும் நாம் பெருமை கொள்ள முடியும்.

“தெய்வமென்ற கருத்தற்றோன் பாமரன்
தெய்வமிலை என்போன் அச்சொல் விளங்கான்
தெய்வமென்று கும்பிடுவோன் பக்தன்—அந்தத்
தெய்வத்தையறிய முயல்வோனே யோகி

தெய்வநிலை யுணர்ந்தவனே தேவன்—அத்
தெய்வமே அனைத்துயிரும் எனும் கருத்திலு
தெய்வத்தின் துன்பங்கள் போக்குதற்கே
தெய்வத் தொண்டாற்றற்பவன் மனிதன்”

என்று சொல்வார்கள். அத்தகைய தெய்வத் தொண்டாற்றும் வகையில், தன்னுடைய உடலை, பொருளை, ஆவியை, சக்தியை, திறமையை, வலிவை அத்தனையையும் முழுமையாக ஒப்படைத்துக்கொண்ட “குடும்பையுட் புகுமுன் குழவிதன் கொள்கை போலே” கைவல்ய நவநீதன் கருத்துக்குச் சொந்தக்காரனாக இருக்கின்ற, வரவு எவ்வளவாக இருந்தாலும் சரி, செலவு இப்படித்தான் இருக்க வேண்டுமென்ற திட்டத்தை வகுத்துக் கொண்ட, பரமன் முடிமீதுருக்கக்கூடிய பாம்பானாலும் சரி, அது பக்தனையே கொல்ல நேர்ந்தால், படம் எடுக்க நேர்ந்தால், அதனை அடித்து நொறுக்க வேண்டுமென்ற ஆண்மை பெற்றவருடைய பெயரால் ஒரு பல்கலைக் கழகம், மருத்துவப் பல்கலைக் கழகம் உருவாகிறது என்று சொன்னால், இது மிகப்பெரிய தேவையான ஒரு நிகழ்ச்சி: இது மிக அத்தியாவசியமான ஒரு நிலை என்பதனை எடுத்துச் சொல்லி, அப்படிப்பட்ட பல்கலைக் கழகத்தை, இதய தெய்வம், டாக்டர், புரட்சித் தலைவர், எம். ஜி. ஆர். அவர்கள் பெயரால் உருவாக்குகின்ற அரசை பாராட்டி, வரவேற்று, அமர்கிறேன். வணக்கம்.

திரு. கு. ரமணி : மதிப்புமிக்க துணைத் தலைவர் அவர்களே, இந்தச் சட்டம் சம்பந்தப்பட்ட வரையில், அவசரச் சட்டத்தை முதலிலே பிறப்பித்து திரும்ப இந்தச் சட்டத்தை இப்படிக் கொண்டு வந்திருக்க வேண்டிய அவசியமில்லை. நாம் இந்த அவையிலே, இந்தச் சட்டத்தை, சட்டமாக நிறைவேற்றும் போதே இதைச் செய்ய முடியும். ஏனென்றால், அவசரச்

1987 நவம்பர் 13]

[திரு. கு. ரமணி]

சட்டத்தின் பெயரில் அதிகப்படியான நம்பிக்கை வைத்து போய்க் கொண்டிருக்கக்கூடிய சபாவத்தை இந்த அரசு கைவிட வேண்டுமென்று நாங்கள் கோருகிறோம். பெயரைப் பொறுத்த வரையில் எங்களுக்கு எந்தப் பிரச்சினையும் இல்லை. ஆனால், இதிலே சொல்லும்போது, தமிழ்நாடு முதலமைச்சர், டாக்டர், எம். ஜி. இராமச்சந்திரன் அவர்கள், தமிழ்நாடு மாநிலத்தில், மருத்துவக் கல்வியின் மேம்பாட்டில் தனிச் சிறப்பு வாய்ந்த அக் கறையினைக் காட்டி வந்திருக்கிறார் என்று அதனுடைய காரண நோக்க விளக்கத்திலே குறிப்பிடப்பட்டிருக்கிறது. அந்தக் கல்வி விஷயத்திலேதான் எங்களுக்கு கவலை இருக்கிறது. பி. எஸ். ஜி. மருத்துவ விஞ்ஞான கல்லூரியில் நடந்துள்ளதைக் கூறுகிறேன்.

அந்த மருத்துவக் கல்வியில் ஏற்படக்கூடிய குறைபாடுகளை தீர்ப்பதற்கு இந்தப் பல்கலைக் கழகத்தின் மூலம் என்னென்ன நடவடிக்கைகளை எடுக்க உள்ளார்கள்? எந்தெந்த வகையில் மருத்துவக் கல்வியில் முன்னேற்றம் காண உள்ளார்கள்? இன்னும் குறிப்பாகச் சொல்லப்போனால் சாதாரண ஏழை எளிய தமிழக மக்கள் எதிர்பார்க்கக்கூடிய மருத்துவ வசதி, அவர்களுக்குக் கஷ்டம் இல்லாமல் கிடைக்கக்கூடிய வகையில் மருத்துவப் பல்கலைக் கழகம் மருத்துவக் கல்வியைப் பெருக்க வேண்டும். அதற்கு, இந்த மருத்துவக் கல்வியைக் கற்பிக்கும் பல்கலைக் கழகம் எல்லாவிதமான நடவடிக்கைகளையும் எடுக்க வேண்டியிருக்கிறது. ஆனால், அரசாங்கத்தினுடைய மற்றொரு கொள்கை எப்படி இருக்கிறது என்றால்—தனியார் துறைக்கு இந்த மருத்துவக் கல்வியைக் கொடுக்க ஒப்புக்கொண்டு அதனடிப்படையில் இன்றைக்கு சில கல்லூரிகள் ஏற்படுத்தப்பட்டு நடத்தப்பட்டு வருகின்றன. அதன் காரணமாக மருத்துவக் கல்வியினுடைய தரம் கீழே போய்க் கொண்டிருக்கும்படியான வேதனைக்குரிய காட்சியை நாம் பார்க்கிறோம். அதுமட்டுமல்ல, அதிகமான மார்க்குகள் பெற்ற பல்வேறு மாணவர்கள் இலட்சக் கணக்கில் பணம் செலவழிக்கவில்லை என்றால் அவர்களுக்கு அட்மிஷன் கிடைக்காது என்ற நிலைமையும் அந்தக் கல்லூரிகளால் ஏற்பட்டிருக்கிறது. இதன் காரணமாக, திறமையுள்ள மாணவர்கள், எதிர்காலத்தில் நல்ல மருத்துவர்களாக—நல்ல டாக்டர்களாக—வரவேண்டியவர்கள் அந்தக் கல்லூரிகளில் இடம் கிடைக்காமல் கஷ்டத்திற்கு உள்ளாகிக் கொண்டிருக்கிறார்கள். அதில் ஒரு குறிப்பிட்ட விஷயத்தை மாத்திரம் நான் ஒரு உதாரணத்திற்காக இங்கே சுட்டிக் காட்ட விரும்புகிறேன்.

நமது மாநிலத்தில் தனியார் துறையில் முதலில் அண்ணாமலைப் பல்கலைக் கழகத்திற்கு மருத்துவக் கல்லூரி ஏற்படுத்திக் கொள்ள அனுமதிக்கப்பட்டது. அதற்கு அடுத்தாற்போல் ஸ்ரீ இராமச்சந்திரா மருத்துவக் கல்லூரிக்கு அனுமதி அளிக்கப்பட்டிருக்கிறது. அதற்குப் பிறகு, பி. எஸ். ஜி. இன்ஸ்டிடியூட் ஆப் சயன்ஸ் என்கிற அந்தக் கல்லூரிக்கும் அனுமதி அளிக்கப்பட

[திரு. கு. ரமணி]

[1987 நவம்பர் 13]

பிருக்கிறது. இவைகள் எல்லாமே சுயநிதிக் கல்லூரிகள். தனியார் துறையில் இருக்கிற கல்லூரிகள். முழுக்க, முழுக்கப் பணம் படைத்த, மிகுந்த சக்தி உள்ளவர்களால் நடத்தப்படுகிற கல்லூரிகள். ஆனால், அங்கே நடப்பது என்ன என்பதை நாம் கவனத்தில் எடுத்துக்கொள்ள வேண்டியது மிக மிக அவசியம். இந்த அவையும், அரசாங்கமும் இதைக் கவனத்தில் எடுத்துக் கொண்டு இனியாவது இப்படிப்பட்ட தவறுகளைத் தவிர்க்க வேண்டுமென்று கேட்டுக் கொள்கிறேன்.

மாணவர்களின் நடைமுறைப் பயிற்சிக்காக பி.எஸ்.ஜி. இன்ஸ்டிடியூட் ஆப் மெடிக்கல் சயன்ஸ் கல்லூரிக்குச் சொந்தமான ஆஸ்டத்திரி இல்லை. இதன் காரணமாக மாணவர்களின் நடைமுறைப் பயிற்சிக்காக அவர்களை பஸ்களில் வெகு தூரத்திற்கு அப்பால் உள்ள மருத்துவ மனைகளுக்கு அழைத்துச் செல்கிற நிலைமை இருக்கிறது. இந்தக் கல்லூரியை ஆரம்பிப்பதற்காக இந்தக் கல்லூரிகளோடு இணைந்திருப்பதாக சில ஸ்பெஷலைஸ்டு தனியார் ஆஸ்பத்திரிகளை அவர்கள் காட்டினார்கள். இங்கே எங்களுக்கு ஆஸ்பத்திரி வசதி இருக்கிறது என்றார்கள். ஆனால், உண்மையில் அந்த மாணவர்களுடைய பயிற்சிக்கு அது சகாயம் செய்வதற்கு பதில் உபத்திரவத்தைத்தான் உண்டாக்குகிறது. அந்த மருத்துவ மனைகளுக்குச் செல்வதற்கு நீண்ட நேரத்தை எடுத்துக் கொள்ள வேண்டிய நிலைமை இருக்கிறது. மருத்துவக் கல்லூரிக்கான அனுமதியைப் பெறுவதற்கு முன்னால் தங்கள் மருத்துவக் கல்லூரியோடு சில ஆஸ்பத்திரிகள் இணைந்திருப்பதாகக் கூறி அந்த ஆதாரத்தைக் காட்டித்தான் அவர்கள் அனுமதி பெற்றிருக்கிறார்கள். 1985 ஆம் ஆண்டில் ஏற்படுத்தப்பட்ட அந்தக் கல்லூரிக்கு ஆரம்பத்தில் 70 இடங்களைக் கொடுத்திருந்தார்கள். அடுத்த ஆண்டிலேயே—நான் நினைக்கிறேன்—அது 100 இடங்களாக உயர்த்தப்பட்டது, தற்போது அதை 130 ஆக உயர்த்துவதற்காக ஒரு கோரிக்கை முன் வைக்கப்பட்டு அதுவும் கொடுக்கப்பட்டாகிவிட்டது. பாரதியார் பல்கலைக் கழகத்தோடு இணைக்கப்பட்டுள்ளது இக்கல்லூரி. எனவே, பாரதியார் பல்கலைக் கழகத்தினுடைய துணை வேந்தர் அவர்கள், கல்லூரி கேட்ட 30 இடங்களுக்குப் பதில் 25 கொடுக்கிறேன் என்று 25 இடங்களுக்கு அனுமதித்திருக்கிறார்கள். இது எனக்குக் கிடைத்த தகவல். அனேகமாக இது சரியான தகவல் என்பதுதான் என்னுடைய கருத்து. ஆகவே, பாரதியார் பல்கலைக் கழகத்தோடு இணைந்திருக்கிற காரணத்தால் தாங்கள் நினைத்த சாரியத்தைச் செய்து முடிக்க முடியும் என்று அந்தக் கல்லூரியை நடத்துகிறவர்கள் நினைக்கிறார்கள். காரணம் பி.எஸ்.ஜி. குரூப் சம்பந்தப்பட்டவர்கள்—அந்தக் கல்லூரியை நடத்துகிறவர்கள் மிகப் பெரிய தொழிற் சாலைகளை ஏராளமாக நடத்தக்கூடியவர்கள். பெரும் செல்வத்தைக் கொண்டிருக்கும் பணக்காரர்கள். அப்படிப்பட்டவர்கள் மருத்துவக் கல்லூரியைத் தொடங்கும் போதே கல்லூரியோடு ஏன் ஆஸ்பத்திரியையும் சேர்த்து கட்டமாட்டேன் என்கிறார்கள்?

1987 நவம்பர் 13]

[திரு. கு. ரமணி]

(நண்பகல் 12-00)

கல்லூரிக்கு அதிக இடங்களைப் பெறுவது என்ற அந்த முறையில் பாரதியார் பல்கலைக் கழகத்தின் உதவியோடு அவர்கள் அந்த 25 இடங்களையும் சேர்த்துப் பெற்றிருக்கிறார்கள். ஒரு மாணவனுடைய படிப்புக்கு 7 படுக்கைகள் என்ற வீதத்தில் 100 மாணவர்கள் படிக்கக் கூடிய இந்தக் கல்லூரியில் 700 படுக்கை வசதியுள்ள ஆஸ்பத்திரி இருக்க வேண்டும். அப்போதுதான் 'டீச்சிங்' முறையாக நடத்த முடியும். இது நான் சொல்வதல்ல. இந்திய மெடிக்கல் கவுன்சில் நார்ம்ஸ் இது. இதன்படியும், டாக்டர் நடராஜன் குழு கொடுத்திருக்கக்கூடிய ஆலோசனையின்படியும் இந்த மருத்துவக் கல்லூரியில் 1988 ஆம் ஆண்டு சனவரிக்குள் 700 படுக்கைகள் கொண்ட ஆஸ்பத்திரியை அவர்கள் கட்டியாக வேண்டும். ஆனால், அப்படி அந்த ஆஸ்பத்திரி இல்லை. அங்கே கட்டிடம் கட்டவும் ஆரம்பிக்கவில்லை. இந்தக் கல்லூரியில் நடைபெற்றுக் கொண்டிருக்கிற கட்டிட வேலையே இன்னும் பூரணமாக முடியவில்லை. ஆனால், 25 மாணவர்கள் எண்ணிக்கை அதிகரிப்பு அவர்களுக்குக் கிடைத்திருக்கிறது. இது சட்டப்படி செய்ததா என்பதைப் பார்க்க வேண்டும். அதனுடைய அப்பியரன்ஸ்ஸாவது சட்டப்படி இருக்க வேண்டும் என்பதற்காக பாரதியார் பல்கலைக் கழகத்தினுடைய துணை வேந்தர், டாக்டர்கள் கொண்ட ஒரு நிபுணர் குழுவை அமைத்து அந்தக் கல்லூரியின் ஸ்டாண்டர்ட் எப்படி இருக்கிறது, அதன் டீச்சிங் பெசிலிட்டிஸ் எப்படியிருக்கிறது, ஆஸ்பத்திரி பெசிலிட்டிஸ் எப்படியிருக்கிறது என்று பார்ப்பதற்கு ஆய்வு பண்ணச் சொன்னார்கள். அவர்கள் ஆய்வு செய்ததற்குப் பிறகு அந்தக் குழுவின் பரிந்துரை பல்கலைக் கழகத்திற்கு அனுப்பப்பட்டிருக்கிறது.

எனக்குத் தெரிந்த விஷயத்தைச் சொல்லுகிறேன். அந்தக் குழு திட்டவாட்டமாக அந்தக் கல்லூரிக்கு இந்த சீட்டுக் களை அதிகப்படுத்தக் கூடாது என்றும், ஏற்கெனவே இருக்கின்ற 100 மாணவர்களை படிக்க வைக்கக் கூடிய தன்மைகூட அந்தக் கல்லூரிக்கு இல்லை என்றும், போதிய அளவிற்கு டீச்சிங் பெசிலிட்டிஸ் சரியாக இல்லையென்றும், ஆகவே கொடுக்கக் கூடாது என்றும் சிடாரிசு செய்திருப்பதாக எனக்குத் தகவல் கிடைத்திருக்கிறது. அந்த சிடாரிசு சிண்டிகேட்டுக்கு முன்னால் சமர்ப்பிக்கப்படவில்லை. சிண்டிகேட்டின் கூட்டம் நடந்தால் எல்லோருக்கும் தெரியும் என்பதால் அங்கே வைக்க வில்லை. அப்படி வைக்காமல் 25 சீட்டுகளை அதிகப்படுத்தி இருக்கிறார்கள். அவைஸ்-சேன்சலருக்கு அப்படி என்ன டிஸ்கிரிஷனரி பவர் இருக்கிறது? மெடிக்கல் டீயன்ஸ் விஷயத்தில் அவருக்கு டிஸ்கிரிஷனரி பவர் எப்படி வந்தது என்று தெரியவில்லை. அவரே மெடிக்கல்மேன் அல்ல. அவர் ஒரு என்ஜினீயரிங் நூலெட்டஜ் உள் ளவர். அவராகவே கொடுத்திருக்கிறார். அப்படியானால், இந்தியன் மெடிக்கல் கவுன்சிலின் ரெகக்ஷிஷன் நிச்சயமாகக் கிடைக்காது. 100 பேர்களை வைத்து நடத்தவே ஸ்டாண்டர்ட் இல்லையென்றால் நிச்சயமாகக் கிடைக்காது.

[திரு. கு. ரமணி]

[1987 நவம்பர் 13]

கோயம்புத்தூர் மெடிக்கல் காலேஜ் ஆஸ்பத்திரிக்கே ஒரு கட்டத்தில், ஆப்பரேஷன் தியேட்டர் வசதி சரியாக இல்லை என்று சொல்லி, இந்தியன் மெடிக்கல் கவுன்சில் பிரதிநிதிகள் வந்து பார்த்து 10 இலட்சம் ரூபாய் உடனடியாக சாங்ஷன் பண்ண வேண்டும் என்று இந்த மாநில அரசுக்கு ஒரு கட்டளையைக் கொடுத்து, இதைச் செய்யவில்லை என்றால் அந்த மருத்துவக் கல்லூரி மருத்துவமனைக்கே அங்கீகாரம் ரத்து செய்யப்படும் என்று அன்றைக்குத் தெரிவித்தார்கள். அதற்காக நடவடிக்கை எடுத்து இதே அவையில் பிரச்சினையைக் கிளப்பி யிருக்கிறேன் அந்தச் சமயத்தில், பிறகு நடவடிக்கை எடுக்கப் பெற்று ஒழுங்குபடுத்தப்பட்டிருக்கிறது. அதற்கே அப்படியென்றால் இதற்கு எப்படி இந்த அங்கீகாரம் கிடைக்கும்? இதிலே பிரச்சினை என்னவென்றால், D. Natarajan Committee which had originally recommended the affiliation of this College had stated that by 1988 January 700 bedded hospital should be ready" என்று சொல்லியிருக்கிறது. டாக்டர் நடராஜன் கமிட்டி இப்படித் தீர்ப்புக் கொடுத்திருக்கிறது. அப்படிச் சொல்லியபடி இல்லாவிட்டால் அபிலியேஷன் கிடைக்காது. இப்படிச் சொல்லியும் கூட அதற்கு மேலே போய் அந்தக் கல்லூரி, தனியார் துறையிலே உள்ள அந்தக் கல்லூரி நடக்கும்போது அவர்களுக்கு நாம் அங்கீகாரம் அளிக்க வேண்டுமென்று எண்ணுவதும் அதிக இடங்களை பணத்திற்காக அனுமதிக்க வேண்டும் என்று எண்ணுவதும் இருந்தால் மருத்துவக் கல்லூரின் தரம் என்னவாகும்? ஆகவே அதற்காக தீவிரமான நடவடிக்கையைப் பல்கலைக் கழகமும், இந்த அரசும் இப்பொழுதே எடுக்க வேண்டிய நிலையிலே இருக்கின்றன என்பதை ரூபகப்படுத்த விரும்புகிறேன். ஆஸ்பத்திரிக்குக் கட்டிடம் இல்லாத நிலையில் இப்படி நடக்கிறது இதற்கும் மேலாக 25 பேர்களுக்கு சேங்ஷன் கிடைத்தவுடன் பாரதியார் பல்கலைக் கழகத்திலிருந்து உத்திரவு வந்தவுடன் 25 பேர்கள் சேர்க்கப்பட்டார்கள். இப்போது 125 மாணவர்கள் இருக்கிறார்கள். அந்த 25 மாணவர்களிடமிருந்து வாங்கப் பட்ட கேபிடேஷன் பீ, நன்கொடை—என்ன பெயர் வேண்டுமானாலும் வைத்துக்கொள்ளுங்கள்—2½ இலட்சம் ரூபாய் வீதம் 62½ இலட்சம் ரூபாய். 25 மாணவர்களிடமிருந்து 62½ இலட்சம் ரூபாய் வசூலாகியிருக்கிறது. ஒரு மாணவன் மொத்த மார்க் 70 சதவிகிதம் வாங்கிய ஒரு மாணவன் அந்தக் கல்லூரியில் சேரவேண்டுமென்று வந்தான். பி.எஸ்.ஜி. இன்ஜினியரிங் கல்லூரியின் ஸ்டேன்டர்டை வைத்துப் பார்த்து இந்தக் கல்லூரியின் ஸ்டேன்டர்டும் நன்றாக இருக்குமென்று சொன்னார்கள். இந்தக் கல்லூரிக்கு விண்ணப்பம் போடு என்று சொல்லி, விண்ணப்பம் போட்டான். 50,000 ரூபாய்வரை கொடுக்க அவன் தயார். அவன் கிட்டேயே போக முடியவில்லை.

1987 நவம்பர் 13]

[திரு. கு. ரமணி]

2½ இலட்சம் ரூபாய் பணம் கொடுத்த வர்களுக்குத்தான் கீட்கூட்டம் அதிகமாக வந்த பிறகு இன்னும் பணம் ஐாஸ்தியார்கி விட்டது. 62½ இலட்சம் ரூபாய் வசூல் பண்ணி இருக்கிறார்கள். ஆனால் மச்சிங் பெசிலிடீஸ் இல்லாமல் ஆஸ்பத்திரி சொந்தமாக இல்லாமல் காலேஜ் கட்டிடம் முழுமையாக இல்லாமல் ஒரு மருத்துவக் கல்லூரி நடந்தால், நம்முடைய மருத்துவக் கல்வி எங்கே போய் சேரும், என்ன நிலைமை ஏற்படும் என்பதை எண்ணிப் பார்க்கவேண்டும். மேலும் அதிக மார்க்குகள் வாங்கி இருக்கிறவர்கள் வெளியிலே இருக்கிறார்கள். அவர்களுக்கெல்லாம் இடம் கொடுக்க முடியாது. தனியார் கல்லூரிகளுக்கு அனுமதி கொடுத்தன் விளைவு இது என்று சொல்ல விரும்புகிறேன். இதைத்தான் ஆரம்பத்திலேயே சொன்னோம் மக்களுக்கு வைத்திய வசதி கொடுக்கக்கூடிய சுகாதாரத்தைப் பாதுகாக்கக்கூடிய நாம் நூற்றுக் கணக்கான கோடிக்கணக்கான மக்களுடைய பணத்தைச் செலவழித்து நடத்தக்கூடிய இந்த ஏற்பாடுகள் முழுவதன்பலனையும் தனியார் கல்லூரிகள் கொண்டு போகக்கூடிய நிலையை அனுமதிக்கக்கூடாது. எனக்குக் கிடைத்துள்ள ஒரு செய்தி, இது குறித்து அந்த பாரதியார் யூனிவர்சிட்டியின் சேன்சலராக இருக்கக்கூடிய மேன்மை தங்கிய கவர்னர் அவர்களுக்கு ஒரு பெட்டிஷன் அனுப்பப்பட்டிருக்கிறது. கவர்னர் அவர்கள் உடல் நலம் இல்லாமல் இருந்த நேரம் அது. அது என்னாவயிற்று என்று தெரியவில்லை. நிபுணர் குழு நியமித்து, அவர்கள் சிபாரிசு செய்தும்கூட, இப்படி தவறு நடந்திருக்கிறது. இப்படிப்பட்ட நிலைமை வரக்கூடாது என்று தெரிவித்துக் கொள்கிறேன்.

இன்னும் ஒரு விஷயத்தைச் சொல்லி முடிக்கிறேன். கோவை மருத்துவக் கல்லூரி மருத்துவமனை பற்றி அண்மையிலே கோவை செஷன்ஸ் நீதிபதி ஒரு தீர்ப்பு அளித்ததை அமைச்சரவர்கள் பார்த்திருப்பார்கள். 2 வயதுள்ள சரவணன் என்ற பையனுக்கு ஒரு ஆப்பரேஷன் செய்ய வேண்டிய அவசியம் ஏற்பட்டது. ஆஸ்பத்திரியில் அட்மிட் பண்ணினார்கள். ஆப்பரேஷன் தியேட்டரில் ஆப்பரேஷன் நடக்க இருந்த நேரத்தில், நல்ல விசேஷ பயிற்சி பெற்ற மயக்க மருந்து கொடுக்கக்கூடிய டாக்டர்—அனெஸ்திசிஸ்ட்—இல்லாமல், ஒரு அங்குவாலிபை டாக்டர் மயக்க மருந்து கொடுத்திருக்கிறார். எம்.பி.பி.எஸ். டாக்டர் இன் கேஸ் ஆஃப் எமர்ஜன்சி மயக்க மருந்து கொடுக்கலா மென்று சொல்லுவார்கள். அப்படி ஒரு டாக்டரைக் கொண்டு மயக்க மருந்து கொடுத்ததால், அதிகப்படியான மயக்க மருந்து கொடுத்து, கடந்த 7 வருடங்களாக அந்தப் பையன் கோமா கண்டிஷனில் இருக்கிறான். 2 வயதில் ஆஸ்பத்திரிக்குப் போனவன் இப்போது 9 வயதாகிறது. நல்ல அழகான பையன். நான் போய்ப் பார்த்தேன். அந்த மாதிரி மயக்க மருந்து கொடுத்ததால் ஹார்ட் தகராறு வந்தது. காந்தியாக் அரெஸ்ட் வந்த பிறகு, அதற்காக ஒரு ஆப்பரேஷன் செய்தார்கள். அதைச் சரிப்படுத்தினார்கள். ஆனால் கோமா கண்டிஷன் வந்து விட்டது.

[திரு. கு. சீமணி]

[1987 நவம்பர் 13]

அவனைத் தனியார் மருத்துவமனையில் சேர்த்து, அங்கே எக்ஸ் பெர்ட்டுகள் பார்த்து, நியூரோ சர்ஜன் பார்த்து, ஒன்றும் பண்ணமுடியாது என்று சொல்லி அனுப்பி விட்டார்கள். மோஸ்ட் பேக்வார்ட் கம்யூனிட்டி பையன் அவனால் என்ன பண்ண முடியும்?

(பிற்பகல் 12-10)

கொண்டு வந்து மறுபடியும் மருத்துவக்கல்லூரி ஆஸ்பத்திரியிலே படுக்க வைத்தோம். அந்த கேஸ் வந்தபோது, அந்த நீதிபதி அவர்கள் உண்மையாகவே அரசாங்கத்தையும் கடுமையாகக் கண்டித்து அங்கே இருக்கின்ற டினுக்கும், அங்கே இருக்கின்ற இந்த ஆப்பரேஷன் பணியில் இருக்கக்கூடிய டாக்டர்கள் எல்லோரையும் பொறுத்து கண்டனம் தெரிவித்து, ரூபாய் 50 ஆயிரம் உடனே பணம் நட் ஈடு கொடுக்கவேண்டும் என்று சொல்லியிருக்கின்றார்கள். அவனுக்கு புத்தி சரியாக ஏற்பட்டு, கோமாத்ஷன் மாறி வருகின்றவரைக்கும் மனிதாபிமான அடிப்படையிலே, சிகிச்சை கொடுத்து கியூர் பண்ணி வெளியிலே அனுப்பவேண்டும். என்றும் தீர்ப்பு கூறியுள்ளார் இதை எதற்குச் சொல்கிறேன் என்றால் அவனுடைய கோமாத்ஷன் மாறுகிறவரைக்கும் மருத்துவ செலவையும் ஏற்றுக்கொள்ளவேண்டும். என்பதற்காக பயிற்சியின் தரம் கெட்டுப்போனாலும் அங்கு தகுந்த பயிற்சிபெற்றவர்கள் இல்லை என்றாலும் என்ன ஆகும்? என்பதை உணர்த்தவே கோவை மருத்துவமனையில் 24 படுக்கைகள் கொண்ட ஆக்கிடெண்ட் வார்டு 5, 6 வருடங்களாக காண்ட்ராக்ட்டர் கட்டிடம் கட்டாமல் ஏமாற்றியதையெல்லாம் கூட எதிர்த்துப் போராடி ஓபன் செய்தோம். அமைச்சர் அவர்கள் திறந்து வைத்து இருக்கின்றார்கள். அதற்கு நன்றியும் பாராட்டும் தெரிவித்துக்கொள்கிறேன். மாண்புமிகு அமைச்சர்கள் எல்லோரும் வந்தார்கள். மிகவும் சந்தோஷத்தோடு திறந்து வைத்தோம். அது எத்தனையோ ஆக்கிடெண்ட் கேஸ்கள் வருகின்ற இடம். அங்கே ஆப்பரேஷன் தியேட்டரிலே, எல்லா விதமான சௌகரியமும் இருக்கிறது. ஆனால் ஒரு மயக்கம் மருந்து கொடுக்கின்ற புனர் டாக்டர் மட்டும் இல்லை என்பதால் அங்கே ஆப்பரேஷன் நடத்தமுடியவில்லை. 24 படுக்கைகள் கொண்ட ஒரு அருமையான கட்டிடத்திற்குள் ஆப்பரேஷன் நடத்தமுடியவில்லை. அதனாலேயே மற்ற பிரிவில் உள்ள ஆப்பரேஷன் தியேட்டரிலே கொண்டுபோக வேண்டிய நிலை இருக்கின்றது.

ஆகவே பயிற்சி பெற்ற டாக்டர்கள், குவாலிபைட் டாக்டர்களைப் போட்டு வியாதியினுடைய தன்மை, டிரீட்மெண்டினுடைய தன்மை இவைகளைக் கணக்கிலே எடுத்துக்கொண்டு காரியங்கள் செய்யவேண்டும். தகுதி

1987 நவம்பர் 13]

[திரு. கு. ரமணி]

யான டாக்டர்களை வைத்துக்கொண்டு இந்த காரியங்களை செய்யவில்லை என்றால் ஜனங்களுக்கு பெரிய கஷ்டங்கள் ஏற்படும். இதனால் தனியார் மருத்துவ மனைக்காரர்கள்தான் லாபம் அடைகிறார்கள். இதை மக்கள் கேட்கிறார்கள், அரசாங்க மருத்துவமனையிலே இப்படியெல்லாம் ஏற்படுகிறதே என்று.

இன்னொன்று சொல்லிக்கொள்ள விரும்புகிறேன். ஒரு நோயாளிக்கு ஊசி போட்டு இருக்கின்றார்கள். அந்த ஊசி கழன்று ரத்த குழாயிலே நேரே போய்ச் சிட்டது. வருடக் கணக்கிலே ஊசி எடுக்க முடியாமல் இருக்கின்றது. இது போன்ற தவறுகள் பல.

மாண்புமிகு பேரவைத் துணைத் தலைவர் : இன்னும் ஐந்து பேர்கள் பேசவேண்டும். இத்தோடு நிறுத்திக்கொள்ள வேண்டும்.

திரு. கு. ரமணி : அந்த ஊசியையே எடுக்கமுடியாமல் இருக்கின்றது என்று அதே ஆஸ்பத்திரியில் போய் நான் ரிப் போர்ட் பண்ணினேன். அந்த ஊசியை வெளியிலே எடுக்க வில்லை. நம்முடைய அரசாங்க மருத்துவ மனையைக் குறை சொல்வது என்பது அல்ல என்னுடைய நோக்கம். அரசாங்க மருத்துவ மனைகள் தனியார் மருத்துவமனையை விட திறமையோடு இருக்கவேண்டும். அரசாங்க மருத்துவ மனைகளைச் சீரழிக்கக்கூடிய அளவு தனியார் மருத்துவமனைகளிலே காரியங்கள் செய்யப்படுகிறது. அதற்கு நாம் இடம் கொடுக்கக்கூடாது. ஆகவே தகுந்த கட்டுப்பாடுகளும், ஒழுங்கு முறைகளும் வகுக்கப்படவேண்டும். தனியார் மருத்துவ கல்லூரிகளுக்கு அனுமதி அளிப்பதை நிறுத்தவேண்டும் என்று கேட்டுக்கொள்கிறேன். இந்த பி.எஸ்.ஜி. கல்லூரி விஷயத்தில் உடனடியாகத் தலையிட வேண்டும் என்றும் அந்த நிலைமையை மாற்றவேண்டும் என்றும் கேட்டுக்கொண்டு முடித்துக் கொள்கிறேன். வணக்கம்.

டாக்டர் அ. பொன்னுசாமி : பெருமைபெற்ற மாண்புமிகு பேரவைத் துணைத் தலைவர் அவர்களே, மாண்புமிகு மக்கள் நல்வாழ்வுத்துறை அமைச்சர் அவர்கள் கொண்டு வந்துள்ள சட்ட முன்வடிவு மீது எனது கருத்துக்களை எடுத்து வைக்க அனுமதித் ததற்கு முதலில் நன்றி சொல்லக் கடமைப்பட்டிருக்கின்றேன்.

தனக்கென வாழாப் பிறர்க்கென வாழும் இதயம் கொண்ட இதய தெய்வம் மாண்புமிகு புரட்சித் தலைவர் தமிழக முதல்வர் பெயரை, அமைய இருக்கின்ற மருத்துவப் பல்கலைக் கழகத் திற்கு வைப்பது சாலப் பொருத்தம் என்பதை கூறுவதிலே நாமெல்லாம் பெருமை அடைகிறோம்.

[டாக்டர் அ. பொன்னுசாமி]

[1987 நவம்பர் 13]

பேரறிஞர் பெருந்தகை, நமக்கெல்லாம் பாடமாக இருந்தார். இப்போது இங்கே படமாக இருக்கின்றார்கள். அவருடைய கருத்துக்களுக்கு இணங்கி அரசை அமைத்த புரட்சித் தலைவர் அவர்கள் 1977-லே தன்னுடைய பொறுப்பிலே இந்த துறையை வைத்துக்கொண்டிருந்த காலத்திலேயிருந்து தமிழகத்தில் இந்தத் துறை எவ்வளவு சிறந்த முறையில் இயங்கியது என்பதற்கு ஒரு சில எடுத்துக்காட்டுக்களை எடுத்துக்கூறுவது என்னுடைய கடமை என்று கருதுகிறேன்.

1977 ஆம் ஆண்டுக்கு மக்கள் நல்வாழ்வுக்காக நமது புரட்சித் தலைவர் அரசாங்கமானது, ரூ. 76,16,59,000 செலவு செய்தது. இப்போது 1987ஆம் ஆண்டு, ரூ. 214 கோடி ஆக அதனை உயர்த்தி இருக்கின்றது என்று சொன்னால் நமது அரசாங்கமானது மருத்துவத் துறைக்கு எவ்வளவு சீருடனும், சிறப்புடனும் செயல்பட்டு வருகிறது என்பதைப் எடுத்துக் காட்டுவதாக இருக்கும் என்று எண்ணுகிறேன்.

1977-லே நம் மருத்துவ மனைகளினுடைய எண்ணிக்கை 350 ஆக இருந்தது, 1987லே 395 ஆக உயர்ந்திருக்கிறது. 1977-லே மருந்தகங்கள் எண்ணிக்கை 1,122 ஆக இருந்தது. 1987-லே 2,200 ஆக மாறியிருக்கிறது.

1977லே ஆரம்ப சுகாதார நிலையங்கள் 383 தான் செயல்பட்டுக்கொண்டிருந்தன. ஆனால் இன்று 1987லே 481 ஆக ஆகி, இத்துடன் இந்த ஆண்டு கூட 195 அரசு புதிய மருந்தகங்கள் ஆரம்பச்சுகாதார நிலையங்களாக மாற்றப்பட்டன. அதன் காரணமாக இதனுடைய எண்ணிக்கையானது 656 ஆக உயர்ந்திருக்கிறது.

1977லே மற்ற மெடிகல் இன்ஸ்டிடியூட்டுகளினுடைய எண்ணிக்கை 165 ஆகத்தான் இருந்தது. 1987லே அது 280 ஆக ஆக்கப்பட்டிருக்கிறது. 1977 ஆம் ஆண்டில் தாய் சேய் நல விடுதிகளின் எண்ணிக்கை 3,866 ஆக இருந்தது. மாண்புமிகு புரட்சித் தலைவர் அவர்கள் தாய்மார்களின் மீது தமக்கு இருந்த பற்றின் காரணமாக 1987 ஆம் ஆண்டில் தாய் சேய் நல விடுதிகளின் எண்ணிக்கையை 8,050 ஆக உயர்த்தியிருக்கிறார்கள். அப்படி என்றால் மாண்புமிகு புரட்சித் தலைவர் அவர்கள் தாய்மார்கள் மீது எந்த அளவு பற்று கொண்டிருக்கிறார்கள் என்பதை நான் இங்கே எடுத்துக்காட்டாகக் குறிப்பிட விரும்புகிறேன். தொற்றுநோய்கள் குழந்தைகளைப் பற்றிக்கொண்டு, அல்லல்படக் கூடாது, அவதிப்படக் கூடாது என்று எண்ணி, அனைத்துக் குழந்தைகளுக்கும் கட்டாயத் தடுப்பூசி போட வேண்டும் என்று, ஒரு வார காலம் தடுப்பூசி வாரம் நடத்த வேண்டுமென்று ஆணையிட்டு தொற்று நோய்கள் தோற்றோடச் செய்து நல்லமுறையில் திட்டமிட்டுப் பணியாற்றி வருவது மாண்புமிகு புரட்சித் தலைவர் திரு எம். ஜி. ஆர். அவர்களுடைய அரசு என்பதை நான் இங்கே தெரிவித்துக்கொள்கிறேன்.

1987 நவம்பர் 13] [டாக்டர் அ. பொன்னுசாமி]

1977-ல் இருந்த படுக்கைகளின் எண்ணிக்கை 49,044. 1987 ஆம் ஆண்டில் படுக்கைகளின் எண்ணிக்கை 55,000-த்தை தாண்டிவிட்டது என்பதை நினைவுபடுத்தி நாமெல்லாம் பெருமைப்படுகின்றோம். 'மாடர்ன் பெசிவிட்டிஸ்', "The modern facilities in the medical field should reach the common down-trodden people in the villages". காமன் பியூபிளுக்கு சென்றடைய வேண்டுமென்ற எண்ணத்தில் திட்டமிட்டு நல்ல பல காரியங்களைச் செய்து தந்தவர் மாண்புமிகு புரட்சித் தலைவர் அவர்கள் அரசு என்பதைச் சொல்லிக் கொள்வதில் நாமெல்லாம் பெருமையடைகின்றோம். அந்த வகையில் கிராமப்புற மக்களுக்கெல்லாம் நவீன மருத்துவ வசதிக்கான வாய்ப்பு கிடைத்திருக்கிறது. இதன் காரணமாக ஒரு லட்சம் மக்கள் தொகைக்கு ஒரு ஆரம்ப சுகாதார நிலையம் என்று இருந்ததை, 30 ஆயிரம் மக்களுக்கு ஒன்று என்று மாற்றிய தால்தான் 1977 ஆம் ஆண்டில் 383 ஆக இருந்தது 1987 ஆம் ஆண்டில் 1,409 ஆக மாறியிருக்கின்றது. அந்த வகையில் கிராமப் புற ஏழையெளிய மக்களுக்கு மருத்துவ சேவை எளிதில் கிடைக்கக்கூடிய அளவில் நல்ல காரியங்களைத் திட்டமிட்டு செய்தது மாண்புமிகு புரட்சித் தலைவர் அவர்களுடைய சாதனை என்பதை எண்ணி நாங்களெல்லாம் பெருமைப்படுகின்றோம். இது நாவ்வரை மருத்துவக் கல்லூரிகளில் மட்டுமே இருந்து வந்த 'ஸ்பெஷாலிட்டிஸ்' என்று சொல்லக்கூடிய உயர்ந்த மருத்துவ வசதி, சிறப்பு வாய்ந்த சிறப்பு மருத்துவப் பகுதிகள் மாவட்டத் தலைநகர மருத்துவ மனைகளுக்கும், ஏன் இன்னும் ஒருபடி தாண்டி வட்ட மருத்துவமனைகளிலும் கூட அது சென்றடையச் செய்தது மாண்புமிகு புரட்சித் தலைவர் அவர்களையே சாரும். இதை நாங்களெல்லாம் எண்ணிப் பார்த்து பெருமையடைகின்றோம். கடந்த கால கட்டத்தில் மாண்புமிகு புரட்சித் தலைவர் அவர்களின் ஆட்சியில்தான் இந்திய மருத்துவ சரித்திரத் திலேயே 24 மணி நேரத்திற்குள்ளாக 150 சிவில் சர்ஜன்கள் பதவி உயர்வு கொடுக்கப்பட்டு பட்டி தொட்டிகளில் எல்லாம் பணியாற்ற அமர்த்தப்பட்டுள்ளனர். இத்தகைய அரிய சாதனையைச் செய்யக் காரணமாக இருந்ததும் நம்முடைய மாண்புமிகு புரட்சித் தலைவர் அவர்கள்தான் என்பதால் நாங்களெல்லாம் பெருமைப்படுகிறோம்.

அடுத்து செவிலியர்களின் குறைகளுக்கு செவி சாய்த்த அரசு மாண்புமிகு புரட்சித் தலைவர் அவர்களுடைய அரசுதான். இப்போது அவர்களுக்கு எந்தக் குறையும் இல்லை. அவர்களுக்கு இருந்த அனைத்துக் குறைகளையும் தீர்த்து வைத்தவர் மாண்புமிகு புரட்சித் தலைவர் அவர்கள் தான் என்பதை இந்த நேரத்தில் சொல்லிக் கொள்வதில் பெருமைப்படுகிறேன். குடும்பக் கட்டுப்பாடாக இருந்தாலும் சரி அல்லது வேறு எந்தத் துறையாக இருந்தாலும் சரி, மருத்துவத் துறை என்று எடுத்துக் கொண்டாலும் சரி, இந்தியாவிலேயே தலைசிறந்த சாதனையை மருத்துவத் துறையில் செய்து வருவது மாண்புமிகு புரட்சித் தலைவர் அவர்களுடைய அரசுதான். குடும்பக் கட்டுப்பாட்டில் இந்தியாவிலேயே தொடர்ந்து முதலிடம் வகித்து பெருமை பெற்றுக் கொண்டிருக்கிறது மாண்புமிகு புரட்சித் தலைவர் அவர்களுடைய ஆட்சி.

[டாக்டர் அ. பொன்னுசாமி] [1987 நவம்பர் 13]

இப்போது மருந்து திருட்டு என்பது மருந்துக்குக் கூடக் கிடையாது. அந்த வகையில் மருந்துத் திருட்டை ஒழித்தப் பெருமை மாண்புமிகு புரட்சித் தலைவர் அவர்களையே சாரும். மருத்துவக் கல்லூரிக்கு மாணவர்களைச் சேர்ப்பதில் நுழைவுத் தேர்வை வைத்து ஊழல் நுழையாமல் செய்தவர் மாண்புமிகு புரட்சித் தலைவர் அவர்கள். மருத்துவத் தேர்விலே எந்தவிதமான தில்லுமுல்லும் நடைபெறாமல் நல்ல முறையில் நுழைவுத் தேர்வினை நடத்தி, இந்தியாவிலேயே தமிழகத்தில்தான் எந்த விதமான குறைபாடும் இல்லாமல் தேர்வு செய்யப்படுகிறது என்பதை இங்கே சொல்லிக் கொள்வதில் நாங்களெல்லாம் பெருமையடைகின்றோம்.

கிராமங்களிலும் சிறந்த சேவை புரிய வேண்டும் என்பதற்காக இந்தியாவிலேயே சிறப்பு மேற்படிப்பு, பட்ட பட்டய மேற்படிப்புப் படிக்கும் மாணவர்களின் எண்ணிக்கையில் சாதனையை படைத்தவர் மாண்புமிகு புரட்சித் தலைவர் அவர்கள்தான். இன்றைக்குத் தமிழ்நாட்டில் அவர்களின் எண்ணிக்கை 1,072 என்பதை நாமெல்லாம் எண்ணிப்பார்த்து பெருமைப்படலாம்.

அதுபோல இரண்டு அரசு மற்றும் 3 தனியார் மருத்துவக் கல்லூரிகளை அமைத்துக் கொடுத்தது மாண்புமிகு புரட்சித் தலைவர் அவர்களுடைய அரசுதான். இன்றைக்கு சேலத்திலே அரசு சார்பிலே ஒரு மருத்துவக் கல்லூரியும், பெருந்துறையிலே போக்குவரத்துக் கழகங்களின் சார்பிலே ஒரு மருத்துவக் கல்லூரியும் ஏற்படுத்தப்பட்டிருக்கின்றன. அதற்கு மேலாக 3 தனியார் மருத்துவக் கல்லூரிகளை ஏற்படுத்தி மருத்துவத் துறையிலே பெரிய சாதனையைப் படைத்திருப்பது மாண்புமிகு புரட்சித் தலைவர் அவர்களுடைய அரசு என்பதை எண்ணி நாங்களெல்லாம் பெருமைப்படுகின்றோம். இந்தியாவிலேயே மனித உறுப்புகளை மாற்றிப் பொருத்துவதற்கு முதன் முதலாக சட்டம் இயற்றியது மாண்புமிகு புரட்சித் தலைவர் அவர்களின் அரசுதான் என்பதை நாம் மட்டும் எண்ணிப் பெருமையடையவில்லை, இந்திய மருத்துவச் சங்கமே பாராட்டியிருக்கிறது என்பதை நான் இந்த நேரத்தில் பெருமையுடன் சுட்டிக்காட்ட ஆசைப்படுகிறேன்.

(பிற்பகல் 12-20]

அதுபோலவே மாற்று உறுப்புகளைப் பொருத்திக் கொண்ட நோயாளிகளின் அறுவை சிகிச்சை மற்றும் மருந்துகளுக்குத் தேவையான அனைத்துச் செலவுகளையும் கொடுக்கிற அரசு நம்முடைய அரசுதான். நமது தலைவர் அவர்கள், நல்ல நல்ல பிள்ளைகளை நம்பி இந்த நாடே இருக்குது என்று சொல்லியிருக்கிறார்கள். நல்ல பிள்ளைகளை உருவாக்க 3,866 தாய் சேய் நல விடுதிகளை உண்டாக்கி இருப்பது நமது அரசாங்கம்தான். கர்ப்பிணிப் பெண்களுக்கு நல்ல அறிவுரை கூறுவதற்காகவும் மருத்துவ வசதி

1987 நவம்பர் 13]

[டாக்டர் அ. பொன்னுசாமி]

களை இலவசமாகச் செய்து கொடுக்கவும் பாடுபட்டுக் கொண்டிருக்கிற அரசாங்கம் நமது அரசாங்கம் என்பதை இந்த நேரத்தில் நான் சொல்லிக் கொள்ள ஆசைப்படுகிறேன்.

400 கோடி ரூபாய்க்கு மேலாகச் செலவு செய்து குழந்தைகள் ஒருங்கிணைந்த சத்துணவுத் திட்டம் என்ற சரித்திர முக்கியத்துவம் வாய்ந்த திட்டத்தை உருவாக்கியிருப்பது புரட்சித் தலைவருடைய அரசாங்கம்தான். இந்தத் திட்டமானது உலக சுகாதார நிறுவனத்தால் நல்ல முறையில் பாராட்டிக் கூறப்பட்டிருக்கிறது என்பதை இந்த நேரத்தில் நான் குறிப்பிட்டு ஆக வேண்டும். இலங்கையிலே குறிப்பாக தமிழ் சுழத்திலே மருத்துவ வசதி இடைக்காமல் அல்லல் படுகிற மக்களுக்கு மருத்துவ வசதி இடைக்கவேண்டும் என்பதற்காக இரண்டு மருத்துவக் குழுக்களையும், ஏராளமான மருத்துகளையும் அனுப்பி வைத்தவர் புரட்சித் தலைவர் அவர்கள்தான். எங்கெங்கு செந்தியின் செந்தணலில் வெந்து மக்கள் அவதிப்படுகிறார்களோ அவர்களுக்கும் கோரப் புயலால், கடும் வெள்ளத்தால் பாதிக்கப்பட்ட மக்களுக்கும் உள்ளத்தால் மட்டுமல்லாமல் பொன்னாகவும், பொருளாகவும், பணமாகவும் கொடுத்து தன்னுடைய வாழ்நாளிலேயே அதிகமான நன்கொடையைக் கொடுத்துச் சிவந்த கரங்களுக்குச் சொந்தக் காரராக, மக்களுடைய இதயதேய்வமாக விற்ப்புப் புரட்சித் தலைவர் அவர்கள். அந்தப் புரட்சித் தலைவருடைய பெயரை, அமைய இருக்கின்ற மருத்துவப் பல்கலைக் கழகத்திற்கு வைப்பதை தமிழக மக்கள் ஒவ்வொருவர் உள்ளமும் பாராட்டுகின்றது என்பதை இந்த நேரத்தில் நான் சொல்லிக் கொள்ள ஆசைப்படுகிறேன்.

புரட்சி தலைவர் அவர்களுடைய பெயரை வைக்க வேண்டுமென்று கடந்த காலத்திலே, கடந்த சட்டமன்றக் கூட்டத் தொடரிலே கூட நாமெல்லாம் குறிப்பிட்டிருந்தோம். அப்போது கூட புரட்சித் தலைவர் அவர்கள் இதை மறுக்கக்கூடாது என்று நாம் சொல்லியிருந்தோம். இப்போது அதற்கு அனுமதி கொடுத்திருக்கிறார்கள். அவ்வாறு அனுமதி கொடுத்ததற்காக அவருக்கு நான் இந்த நேரத்தில் நன்றியைச் சொல்லிக் கொள்ளக் கடமைப்பட்டிருக்கிறேன்.

இந்தியாவிலேயே யு.ஜி.சி. நிறுவனத்தினுடைய அனுமதியைப் பெற்று மருத்துவ பல்கலைக் கழகத்தைக் கொண்டு வந்தவர் புரட்சித் தலைவர் அவர்கள்தான். புரட்சி தலைவருடைய பெயரைக் கேட்டாலோ, அவருடைய படத்தைப் பார்த்தாலோ, நேரிலே பார்த்தாலோ, பரவசம் அடைகிறோம். அவருடைய காலத்தில் அமைந்திருக்கிற, அவருடைய அரசின் பொற்காலத்தில் அமைந்திருக்கிற இந்த மருத்துவப் பல்கலைக் கழகத்திற்குப் புரட்சித் தலைவர் டாக்டர் எம்.ஜி.ஆர். அவர்களுடைய பெயரை வைப்பதில் நாமெல்லாம் பெருமை அடைகிறோம். இந்தப்

[டாக்டர் அ. பெர்னனுசாமி]

[1987 நவம்பர் 13]

பல்கலைக் கழகத்திலே பயில்கிற மாணவர்கள், நாமெல்லாம் புரட்சித் தலைவர் எம்.ஜி.ஆர். பல்கலைக் கழகத்திலே பயில்கிறோம் என்றும் அங்கே பணிபுரிகிறவர்கள் எல்லாம் நாமெல்லாம் புரட்சித் தலைவர் எம்.ஜி.ஆர். மருத்துவ பல்கலைக் கழகத்திலே பணிபுரிகிறோம் என்றும் பெருமைப்படுகிற நிலையில் உள்ள அவர்களை எல்லாம் வாழ்த்தி இந்த நல்ல வாய்ப்பினை நல்கிய உங்களுக்கு நன்றியைச் சொல்லி முடிக்கிறேன். நன்றி, வணக்கம்.

*திரு. எ. எஸ். ஏ. ஆறுமுகம்: மான் புமிசு பேரவைத் துணைத் தலைவர் அவர்களே, மருத்துவப் பல்கலைக் கழகத்திற்கு எம்.ஜி.ஆர். அவர்கள் பெயரை வைப்பதாக இந்த அரசு முடிவு செய்து இருப்பதாகச் சொல்லி இந்த சட்ட முன்வடிவு விவாதத்திற்கு வைக்கப்பட்டு இருக்கிறது. அதற்குக் காரணம் தற்போதைய தமிழ்நாட்டில் முதலமைச்சர் டாக்டர் எம்.ஜி.ஆர். அவர்கள், தமிழ்நாட்டில் மருத்துவ கல்லூரி மேம்பாட்டுக்காகத் தனிச் சிறப்பு வாய்ந்த அக்கறை காட்டி வந்திருக்கிறார்கள் என்பது தான் என்று சொல்லப்பட்டு இருக்கிறது. மிக்க மகிழ்ச்சி.

தமிழ்நாட்டில் 8 மருத்துவக் கல்லூரிகள் இருந்த இடத்தில் 11 மருத்துவக் கல்லூரிகளாக முதல்வர் அவர்கள் ஆக்கி இருக்கிறார்கள். புதிதாக அமைக்கப்பட்ட மூன்று மருத்துவக் கல்லூரிகள்—இராமச்சந்திரா மருத்துவக் கல்லூரி, அண்ணாமலை சர்வகலாசாலையில் உள்ள மருத்துவக் கல்லூரி, கோவையிலே உள்ள பி.எஸ்.ஜி. நிறுவனத்தினுடைய மருத்துவக் கல்லூரி—ஆகிய மூன்று கல்லூரிகள் அமைக்கப்பட்டு இருக்கின்றன. ஆனால் இது எந்தக் கோட்பாட்டுடன் எந்த முறையில் அமைக்கப்படுகிறது என்பதைச் சென்ற ஆண்டு சட்டமன்றத்தில் பார்த்தோம். அண்ணாமலைப் பல்கலைக் கழகத்திலே உள்ள மருத்துவப் பல்கலைக் கழகத்தில் ஒருவருக்கு இரண்டரை இலட்சம் ரூபாய் கேப்பிட்டேஷன் ஃபீஸ் என்று சொல்லி பத்திரிகையிலே விளம்பரம் கொடுத்து அவர்களைச் சேர்த்ததை நாம் பார்த்தோம். அந்த அளவில் ஒரு தனி மனிதர் இரண்டரை இலட்சம் ரூபாயைக் கொடுத்து மருத்துவப் படிப்பு படித்தால் அந்த டாக்டர் எப்படி மருத்துவ மனைக்கு வரும்போது சேவை செய்வார் என்பதை எல்லாம் பற்றிச் சென்ற சட்டமன்றக் கூட்டத்திலேயே நான் விரிவாகச் சொல்லியிருக்கிறேன்.

ஏழைகள் மிகுந்த அறிவாளிகளாக இருந்தாலும் கூட, ஒன்றிரண்டு மார்க்குகள் குறைந்த காரணத்தாலோ அல்லது ஏழை என்ற காரணத்தாலோ அந்த மருத்துவக் கல்லூரியின் வாசலைக்கூட எட்டட முடியவில்லை. அதற்குக் காரணம் 2½ லட்சம் ரூபாய் இல்லாத காரணத்தாலே. அந்த அளவிலே தான் இந்த மருத்துவப் பல்கலைக் கழகங்களும், மருத்துவக் கல்லூரிகளும் அமைக்கப்பட்டிருக்கின்றன.

1987 நவம்பர் 13]

[திரு. எ. எஸ். ஏ. ஆறுமுகம்]

இன்னொன்றைக் கூட நான் சொல்ல வேண்டும். இந்த மருத்துவக் கல்லூரிகள் (குறுக்கீடு) கடைசியிலே கேளுங்கள்.....

திரு. இரா. சண்முகம் : துணைத் தலைவர் அவர்களே, கர்நாடகத்திலே ஜனதா கட்சி ஆளும் கட்சியாக இருக்கிறது. தமிழ் நாட்டிலே இருக்கிற மருத்துவக் கல்லூரிகளில் இதுபோன்று கேப்பிட்டேஷன் ஃபீஸ் கட்டி படிக்கிற மாணவர்கள் இல்லாமல் இருக்க வேண்டும் என்று பேசிக் கொண்டிருக்கிறார்கள். இந்த முறையை எடுத்துவிட்டால் அவர்கள் எல்லாம் கர்நாடகத்திலே போய் 3 லட்சம் ரூபாய் கட்டி படிக்க வேண்டிய அவசியம் ஏற்படுமே, ஆகவே அங்கே ஜனதா அரசாங்கத்திலே அதைக் கட்டுப்படுத்தச் சொல்லி மாண்புமிகு உறுப்பினர் அவர்கள் வலியுறுத்துவார்களா என்று அறிய விரும்புகிறேன்.

திரு. எ. எஸ். ஏ. ஆறுமுகம் : மாண்புமிகு பேரவைத் துணைத் தலைவர் அவர்களே, பேசுகின்ற நானும் தமிழ்நாடு சட்டமன்ற உறுப்பினராக இருக்கிறேன். இப்போது பேசியவரும் தமிழ்நாடு சட்டமன்ற உறுப்பினராக இருக்கிறார்கள். அந்தக் காரணத்தாலே அங்கேதான் இதைப் பேச வேண்டிய நிலை இருக்கிறது. ஆகவே நான் சொல்லிக் கொள்ள விரும்புவது, மாண்புமிகு உறுப்பினர் வேண்டுமானால் அங்கே உள்ள எதிர்க்கட்சியிடம் சொல்லி அதைச் சொல்லலாம்.

மாண்புமிகு பேரவைத் துணைத் தலைவர் : அதிலே இன்னொன்றும் இருக்கிறது. இங்கே இருந்து கர்நாடகத்திலே போய்ப் படித்து விட்டு டாக்டர்களாக பிராக்டிஸ் பண்ண இங்கே வந்து விடுகிறார்கள்.

திரு. எ. எஸ். ஏ. ஆறுமுகம் : துணைத் தலைவர் அவர்களே, நீங்கள் குறுக்கீடு செய்வது சரியாக இருக்காது என்று கருதுகிறேன். காரணம் நீங்கள் அவையின் தலைவர்.

மாண்புமிகு பேரவைத் துணைத் தலைவர் : இங்கே இருந்து இருக்கிற உண்மைகளைச் சொல்வதில் தப்பு இல்லை.

திரு. எ. எஸ். ஏ. ஆறுமுகம் : 2½ லட்சம் ரூபாய் கொடுத்து சேர வேண்டும் என்று அங்கே யாரும் விளம்பரம் செய்யவில்லை என்பதை ஞாபகப்படுத்த விரும்புகிறேன். இன்னொன்றும் சொல்லுவேன். இந்த மாதிரியான நிலைமை தமிழ்நாட்டில் இல்லாமல் இருந்தது என்பதை ஒப்புக் கொள்வீர்களா? அதை ஏன் கொண்டு வந்தீர்கள் என்று தெரியவில்லை. அத்தோடு, இந்த மருத்துவக் கல்லூரிகள் எல்லாம் அதற்குரிய இணையான மருத்துவ மனைகள் இல்லாமலேயே நடந்துகொண்டிருப்பதாகச் செய்தி வந்திருக்கிறது.

[திரு. எ. எஸ். ஏ. ஆறுமுகம்]

[1987 நவம்பர் 13]

ஒன்றே ஒன்றை மட்டும் சொல்லிக் கொள்ள விரும்புகிறேன். சரியான பெசிலிட்டிஸ் இல்லை என்ற செய்தியும் வந்திருக்கிறது. இதைத் தவிர, இன்னொரு முக்கியமான விஷயம் என்னவென்றால், செங்கற்பட்டிலே அனுமதி பெற்ற மருத்துவமனை இருக்கிறது. அது அந்தக் கல்லூரியுடன் இணைக்கப்பட்டது. அங்கே 2 மாதங்களாக ஆப்பரேஷன் தியேட்டர் இயங்கவில்லை. காரணம் என்ன தெரியுமா? அங்கே மயக்க மருந்து கொடுக்கிற மருத்துவர்கள் இல்லை. அந்தக் காரணத்தினாலே 2 மாதங்களாக ஆப்பரேஷன் தியேட்டர் இயங்கவில்லை. இன்னொரு செய்தியையும் சொல்லுவேன். மதுராந்தகத்திலே ஒரு கர்ப்பிணி பெண், குழந்தை பெற்ற பின் குடும்ப நல அறுவை சிகிச்சை செய்துகொண்டிருக்கிறார் அங்கே. ஆனால் அந்தப் பெண் பரிதாபமாக மாண்டு போனார். அப்படி மாண்டு போனதற்குக் காரணம் பயிற்சி பெற்ற மயக்க மருந்து கொடுக்கும் டாக்டர் இல்லாமல் இருந்ததுதான். பயிற்சி பெறாதவர்கள், அனுபவம் இல்லாதவர்கள் மயக்க மருந்து கொடுத்த காரணத்தாலே அவர் இறந்து போனார் என்று ரிப்போர்ட் சொல்லுகிறது. இதையெல்லாம் நீங்கள் கவனத்திலே கொண்டு, அதைச் சரி செய்வதற்குத் தகுந்த நடவடிக்கை எடுக்க வேண்டும் என்று கேட்டுக் கொள்கிறேன்.

அதற்கு அடுத்தபடியாக, முதலமைச்சரின் பெயரை வைப்பதில் எங்களுக்கு ஆட்சேபணை இல்லை. முதலமைச்சரின் பெயரை வைப்பதில் மிக்க மகிழ்ச்சி. நான் சொல்லிக் கொள்ள விரும்புவது இன்னொன்று. நீங்கள் சொன்னீர்கள், உயிரோடு இருப்பவர்களுடன் பெயர்களை எந்த ஸ்தாபனங்களுக்கும் வைக்கக் கூடாது என்று. சொன்னதை மாற்றிக் கொண்டதாக மாண்புமிகு போக்குவரத்துத் துறை அமைச்சர் அவர்கள் கூட நேற்று சொன்னார்கள். அதிலே மகிழ்ச்சி. ஆனால் எப்போது நீங்கள் மாற்றிக் கொண்டீர்கள்? அது எங்களுக்குத் தெரிய வேண்டாமா? நீங்களே சொல்லி சட்டமாக ஆக்கியதை எப்போது மாற்றிக் கொண்டீர்கள் என்று சட்டமன்ற உறுப்பினர்களாக, மக்கள் பிரதிநிதிகளாக இருக்கும் எங்களுக்குத் தெரிய வேண்டாமா? நான் கேட்டுக்கொள்ள விரும்புவது என்னவென்றால், ஆலந்தூரிலே ஒரு வருடைய பெயரை நகர மன்றத்திற்கு வைத்தீர்கள் அல்லவா, மோகன ரங்கம் என்று? அப்போது மாற்றிக் கொண்டீர்களா அல்லது அதன் பிறகு மாற்றினீர்களா என்பது எங்களுக்குத் தெரியவில்லை. அதை அமைச்சர் அவர்கள் இந்த அவையிலே விளக்க வேண்டும், உங்கள் சொள்கை என்றைக்கு மாறியது என்று. இன்னொன்று கூட சொல்வேன். பணம் இருக்கின்றவர்கள் தங்களுடைய பணத்தைக் கொடுத்து பள்ளிகள், கல்லூரிகள், மருத்துவமனைகள் என்று பெயரைப் போட்டுக் கொள்கிறார்கள். மகிழ்ச்சி. பணம் இருக்கிற ஒரே காரணத்திற்காக பெயர் வந்து விடுகிறது. ஆனால் வாது வாமுக்கையிலே, செயற்கரிய காரியங்களை செய்தவர்களுடைய பெயர்களை வைப்பதை நாங்கள் தடை செய்யவில்லை. விரும்புகிறோம். அதை நாம்

1987 நவம்பர் 13] [திரு. எ. எஸ். ஏ. ஆறுமுகம்]

(பிற்பகல் 12-30)

அதிகமாக வைக்க ஏற்றுக்கொள்கிறோம். செயற்கரிய செய்த பல்வேறு தலைவர்களுடைய பெயர்களை மட்டுமல்ல, அவர்களுடைய படங்களைக் கூட வைக்கலாம். இதை நான் சொல்வதற்குக் காரணம், சென்ற ஆண்டே இந்த அவையில் இதுபற்றிச் சொல்லியிருக்கிறேன். பாரதப் பிரதமராக இருந்து மறைந்த ஆசிய ஜோதி பண்டிட் ஜவஹர்லால் நேருஜியின் படத்தை இந்த மன்றத்தில் வைக்க வேண்டுமென்று சொன்னேன். 17 ஆண்டுக் காலம் எந்தவிதமான எதிர்ப்புமின்றி ஆண்ட முழுவதும் மன்னர் அவர். அவருடைய படத்தை இங்கே வைக்க வேண்டும் என்று சொன்னேன். இன்றுவரையில் இந்த அரசு அதற்கான முயற்சியைச் செய்யவில்லை.

அதைப்போன்று 9 ஆண்டுக் காலம் தமிழ்நாட்டில் அரசுப் பொறுப்பிலே இருந்து பொற்கால ஆட்சி நடத்திய பெரும் தலைவர் காமராஜ் அவர்களுடைய படத்தை எல்லா அலுவலகங்களிலும் வைக்க வேண்டுமென்று சொன்னோம். அவர்களுடைய படத்தை வைக்க வேண்டுமென்று அரசாங்கம் உத்தரவிட்டிருப்பதாக அறிகிறேன். ஆனால் அந்த உத்தரவு செம்மையாகச் செயல்படுத்தப்படவில்லை. பல அலுவலகங்களிலே அவர்களுடைய படத்தை ஒரு முலையில் தூக்கிப் போட்டிருக்கிறார்கள். அந்த உத்தரவைச் சரியான முறையில் செயல்படுத்தி, அந்தப் படத்தை வைக்க ஏற்பாடு செய்ய வேண்டும். செயற்கரிய செய்த தலைவர்கள் உயிரோடு இருந்தாலும் அவர்களுடைய படத்தை வைக்க எங்களுக்கு ஆட்சேபம் இல்லை என்று சொல்லி முடிக்கிறேன். வணக்கம்.

*திரு. கே. சுப்பராயன் : மாண்புமிகு பேரவைத் துணைத் தலைவர் அவர்களே, இங்கே விவாதத்தில் இருக்கக்கூடிய மருத்துவப் பல்கலைக் கழகத் திருத்தச் சட்ட முன்வடிவின்மீது கம்யூனிஸ்ட் கட்சியின் சார்பாக ஒருசில கருத்துக்களைச் சொல்ல விரும்புகிறேன்.

இந்தச் சட்டத் திருத்தத்தில் சொல்லப்பட்டிருக்கிற விஷயம் கடந்த கூட்டத் தொடரில் இது சம்பந்தப்பட்ட சட்டத்தின் மீதான விவாதத்திற்கு வரவில்லை. இதிலே பல்வேறு விஷயங்கள் சொல்லப்பட்டிருக்கின்றன. பல்வேறு விஷயங்கள் சொல்லப்பட்டிருந்தாலும் மருத்துவத் துறையை ஒட்டி இருக்கிற பல்வேறு பொதுவான கருத்துக்களை பட்ஜெட் விவாதம் வருகின்றபோது விவாதிக்கின்ற வாய்ப்பினைப் பயன்படுத்திக்கொள்ளலாம் என்ற முறையிலே இங்கே மிக முக்கியமான ஒரே ஒரு விஷயத்தை மட்டுமே வலியுறுத்த விரும்புகிறேன்.

[திரு. கே. சுப்பராயன்]

[1337 நவம்பர் 13]

ஏற்கெனவே பிறப்பித்திருக்கிற அவசரச் சட்டத்தை 'ரீ பிளேஸ்' பண்ணி இந்தச் சட்ட முன்வடிவு இங்கே கொண்டு வரப்பட்டிருக்கிறது. கடந்த கூட்டத் தொடரில் மருத்துவப் பல்கலைக் கழகச் சட்டமுன்வடிவு அவைமுன் வைக்கப்பட்ட போது அதற்குரிய பெயர் வைக்கும் வாய்ப்பு ஏன் இல்லாமல் போயிற்று என்று அறிந்துகொள்ள விரும்புகிறேன்.

இங்கே ஆளுகின்ற தரப்பிலே இருக்கிற பெரும்பகுதி உறுப்பினர்கள் ஒரு கருத்தைக் குறிப்பிட்டார்கள். இந்த மருத்துவப் பல்கலைக் கழகத்திற்குப் பெயர் வைப்பதற்கு ஒரு கருத்தை, நியாயத்தை குறிப்பிட்டார்கள். நான் அந்த விவரங்களுக்குள்ளே போக விரும்பவில்லை. அத்தகைய பிரச்சினைகள்மீது பேச வேண்டிய அவசியம் இல்லை, பொருத்தமில்லை என்பதால் அதற்குள்ளே போகாமல் நடைமுறையிலே இந்த மாநில அரசு தன்னுடைய கொள்கைகளை நடைமுறைப்படுத்துவதில் எவ்வளவு பின்னடைந்திருக்கிறது. தன்னுடைய பொறுப்புக்குத் தகுந்த நடைமுறையில் கடுபடவிலலையே என்பதைச் சுட்டிக் காட்ட விரும்புகிறேன்.

கடந்த கூட்டத் தொடரிலே மருத்துவப் பல்கலைக் கழகச் சட்ட முன்வடிவு விவாதிக்கப்பட்டிருக்கிறது. அந்த விவாதம் முடிந்து அறு மாதங்களுக்குள் ஒரு அவசரச் சட்டத்தின் மூலமாகப் பெயர் வைக்க வேண்டிய நிர்ப்பந்தம் ஏன் வந்தது? கடந்த கூட்டத் தொடரிலேயே இதைச் செய்திருக்கலாமே, இதைச் செய்யாமல் இடையிலே அவசரச்சட்டம் ஏன் என்று கேட்க விரும்புகிறேன்.

இந்த மாநில அரசு அறிவித்த ஜி. ஒ.வை வைத்து உயிரோடு இருப்பவர்கள் பெயரை அரசு நிறுவனங்களுக்கு வைக்கலாமா, வைக்கக் கூடாதா என்ற விவரத்திற்குள் போக நான் விரும்பவில்லை. ஆனால் உயிரோடு இருப்பவர்கள் பெயரை வைக்கக் கூடாது என்று அரசு ஆணை பிறப்பித்திருக்கிறது. இப்போதுள்ள நடைமுறையைப் பார்க்கிறபோது அந்த ஆணையை அரசு ஒரு உள்நோக்கத்தோடுதான் பிறப்பித்திருக்கிறது; அந்த ஆணையை வாபஸ் பெறுவதும் ஒரு உள்நோக்கத்தோடுதான் என்று நான் குறிப்பிட விரும்புகிறேன்.

ஆட்சிப் பொறுப்பை மேற்கொண்டிருக்கிற ஒரு அரசு விருப்பு வெறுப்போடு நடந்துகொள்வது, பழிவாங்கும் நோக்கத்தோடு நடந்துகொள்வது, அதிகாரத்தைப் பயன்படுத்தி எதிர்க்கட்சிகளை பழிதீர்த்துக்கொள்வது என்ற நிலையை மேற்கொண்டால் அது ஜனநாயக மரபுகள் பெரிதும் ஆழமாக காயப்படுத்தப்படுவதாகும் என்று சுட்டிக்காட்ட விரும்புகிறேன்.

1987 நவம்பர் 13]

[திரு. கே. சுப்பராயன்]

நான் இதைக் குறிப்பிடுவதற்குக் காரணம், உயிரோடு இருப்பவர்கள் பெயரை வைக்கக்கூடாது என்று உத்தரவு போட்டார்கள். அள்ளித் தெளித்த அவசரக் கோலத்தில் அந்த உத்தரவைப் போட்டார்கள், அதே அள்ளித் தெளித்த அவசரக் கோலத்தில் அந்த உத்தரவை 'வித்ட்ரா' பண்ணுவதற்கு என்ன காரணம்? தங்கள் அரசியல் எதிரிகளைப் பழிதீர்த்துக்கொள்ள அந்த உத்தரவைப் போட்டார்கள். அரசியல் எதிரிகளைப் பழிதீர்த்த பின்னால் தங்களுடைய கௌரவத்தை நிலைநிறுத்துவதற்காக, தங்கள் கையில் இருக்கிற அதிகாரத்தின் மூலமாக, அதிகாரத்தைத் துஷ்பிரயோகம் செய்கிறீர்கள் என்று மக்கள் நினைக்க வழி ஏற்படாதா? வழி ஏற்பட்டிருக்கிறது உங்கள் நடவடிக்கை மூலம் என்று சுட்டிக்காட்ட விரும்புகிறேன்.

தமிழ்நாட்டைப் பொறுத்தவரையில், இங்கே ஒரு விசேஷ சூழ்நிலை இருக்கிறது. இந்தப் பெயர் வைப்பதிலே மருத்துவப் பல்கலைக் கழகம் மட்டுமல்ல; மாவட்டப் பிரிவினை உள்ளிட்டு பல்வேறு விஷயங்களில் கசப்பான நிலைமை இருக்கிறது. காலமெல்லாம் நாட்டை ஒன்றுபடுத்தப் போராடிய தலைவர்கள் பெயரால் மக்கள் பிளவுபடுத்தப்படுகிறார்கள். இதன்மூலம் ஜாதி, மதக் கொள்கைகள் தேசிய ஒருமைப்பாட்டைக் குலைக்கின்ற வகையில் விஸ்வரூபம் எடுத்திருக்கின்றன. ஆகவே பெயர் வைப்பதைப் பொறுத்தமட்டில், இன்றைய சூழ்நிலையில், சுர்ந்த மதியோடு செயல்பட வேண்டும்; தேசிய ஒற்றுமைக்கு உகந்ததாக இருக்க வேண்டும். இப்போதைய நடைமுறையைப் பார்க்கும்போது இது மக்களைப் பிளவுபடுத்தும் ஆயுதமாக, ஒற்றுமையைக் குலைக்கும் ஆயுதமாகப் பயன்படும் வாய்ப்பு இருக்கிறதா என்று அரசாங்கம் பரிசீலனை செய்ய வேண்டிய அவசியம் இருக்கிறது என்பதைச் சுட்டிக்காட்ட விரும்புகிறேன்.

இன்றைக்கு இந்தப் பெயர் வைக்கிற பிரச்சினையை ஒட்டி, மாண்புமிகு உறுப்பினர்கள் பல்வேறு கருத்துக்களைச் சொல்லியிருக்கிற அதேநேரத்தில் இறுதியாக ஒரு விஷயத்தை மீண்டும் நினைவுபடுத்திக் கொள்வதற்காகச் சொல்கிறேன். இந்த மருத்துவப் பல்கலைக் கழகச் சட்ட முன்வடிவில் பூர்வபீடிகை காரண நோக்கங்களில் சொல்லப்பட்டிருக்கிற சில விஷயங்கள் நடைமுறைக்கு வராத ஒன்றாகவுள்ளன. மருத்துவக் கல்லூரிகளைத் தனியாகப் பிரித்து, மருத்துவப் பல்கலைக் கழகம் அமைக்கிறோம் என்று சொல்லி திட்டங்கள் தீட்டி, மருத்துவக் கல்வியைத் தனியார் துறைக்கு ஒதுக்குவதன் மூலம் அது ஒரு மிகப்பெரும் வியாபாரமாக மாறி, தமிழ்நாட்டில் இந்த மருத்துவக் கல்வி சாமானியர்கள் தீண்ட முடியாத ஒரு கனவுக் கோட்டையாக ஆகிவிடும் சூழ்நிலை இருக்கிறது. இந்த நிலையைத் தவிர்க்க மருத்துவக் கல்வியை தனியார் துறைக்கு ஒதுக்குவதை விட்டு, மக்கள் நல்வாழ்வு என்று சொல்லுகின்ற இந்த அரசாங்கம்

[திரு. கே. சுப்பராயன்]

[1987 நவம்பர் 13]

சமுதாய ஆரோக்கியத்தை முன்னிட்டு இந்தச் சட்டமுன்வடிவை மறுபரிசீலனை செய்து பொருத்தமான மாற்றம் கொண்டுவர வேண்டுமென்று கேட்டு முடித்துக்கொள்கிறேன். வணக்கம்.

*திரு. எஸ். வேணுகோபால் : மாண்புமிகு துணைச் சபாநாயகர் அவர்களே, இன்றையதினம் மக்கள் நல்வாழ்வுத் துறை அமைச்சர் அவர்கள் தமிழ்நாடு மருத்துவப் பல்கலைக் கழகத்திற்குப் பெயர் சூட்டுவதைப்பற்றி திருத்த மசோதா ஒன்றைக் கொண்டுவந்திருக்கிறார்கள். எங்களைப் பொறுத்தவரையில், இதுவரையில் இருந்த எல்லாப் பல்கலைக் கழகங்களுக்கும் ஒரு முத்தாய்ப்பு வைத்தாற்போல் மருத்துவக் கல்லூரிகளைத் தனியாகப் பிரித்து, ஒரு முக்கியத்துவம் கொடுத்து, தனிப் பல்கலைக்கழகம் உருவாக்கியதற்காக நாங்கள் பாராட்டுகிறோம். அதிலும் சிறப்பாக இந்தப் பல்கலைக் கழகத்திற்கு நம்முடைய தமிழ்நாட்டு முதலமைச்சருடைய பெயரைச் சூட்டியிருப்பதை ஒரு சிறப்புத் தன்மை வாய்ந்ததாகக் குறிப்பிட விரும்புகிறேன். ஏனென்று சொன்னால் எனக்கு முன்னால் பேசியவர்கள் ஒவ்வொன்றையும் குறிப்பிட்டுச் சொன்னார்கள். பெயரைச் சூட்டுவதிலே உள்ள சங்கடங்கள், நேரத்திற்கு நேரம் கருத்திலே ஏற்படுகின்ற மாற்றம், வேறுபட்ட கருத்து, அதற்கான ஆணை மாறி மாறி வந்தது பற்றி எல்லாம் சொன்னார்கள்.

எனக்கு முன்னாலே பேசிய மாண்புமிகு உறுப்பினர் திரு. சுப்பராயன் அவர்கள் தேசிய ஒற்றுமைக்கும், தேசிய முன்னேற்றத்திற்கும் உழைத்து, நாட்டிற்கு வல்லமை தேடித்தருகின்ற, புகழைத் தேடித் தருகின்ற தலைவர்களுடைய பெயரை வைப்பதிலே யாருக்கும் எந்தவிதமான சங்கடமும் இல்லை என்று சொன்னார்கள். தமிழ்நாட்டு முதலமைச்சர் அவர்கள் தேசிய நலன் கருதி பல்வேறு தேசியப் பிரச்சினைகளில் அக்கறை கொண்டுள்ளார்கள். குறுகிய காலமாக இருந்தாலும், நீண்டகாலமாக இருந்தாலும் அவர்களுடைய அண்மைக்கால நடவடிக்கையும் செயலும் இந்த நாட்டுமக்களுக்கு, இந்திய மக்களுக்கு ஒற்றுமையையும் ஒருமைப்பாட்டையும் உணர்த்துகின்ற வகையில், தேசிய நலன் கருதி, பல்வேறு பிரச்சினைகளை அணுகியிருக்கிறார்கள் என்பதை எடுத்துக்காட்டுகின்றன. ஆகையால் அவர்கள் தேசியத் தலைவர்களுக்கு ஒத்த இடத்தில் வைக்கப்பட்டு, அவர்களுடைய பெயரைச் சூட்டுவதை எங்கள் கட்சி வரவேற்கிறது; நானும் பாராட்டுகிறேன்.

அதேநேரத்தில் ஒன்றைச் சொல்ல விரும்புகிறேன். புரட்சித் தலைவர் அவர்களுடைய பெயராலே தமிழ்நாட்டில் இயங்கி வரும் மருத்துவப் பல்கலைக் கழகம் உலகத்தில் இருக்கிற எல்லாப் பல்கலைக்கழகங்களையும் விட அதிகமான முக்கியத்துவம் வாய்ந்ததாக, சிறப்பு வாய்ந்ததாக இருக்க வேண்டுமென்று கேட்டுக் கொள்கிறேன். ஏனென்று

1987 நவம்பர் 13]

[திரு. எஸ். வேணுகோபால்]

(பிற்பகல் 12.40)

சொன்னால் ஏதேனும் நோய் என்று சொன்னால் இங்கேயிருந்து உடனடியாக அமெரிக்கா செல்கிறார்கள். வசதி படைத்தவர்கள், செல்வம் படைத்தவர்கள், செல்வாக்கு மிக்கவர்கள் உடனடியாக வேறு நாடுகளுக்குச் சென்றுதான் சிகிச்சை செய்து கொள்கிறார்கள். தமிழ் நாட்டின் தலைநகரில், ஏன் இந்தியாவின் தலைநகரில் கூட பார்த்துக் கொள்வதில்லை. அப்படிப்பட்ட சூழ்நிலை இருக்கக்கூடாது. எனக்கு முன்னால் பேசியவர்கள் முதல்வர் அவர்களின் புகழை, செயல்முறைகளைப் பற்றிப் பேசுகிறபோது அவ்வளவு சிறப்பாகச் சொல்லி யிருக்கிற காலக்கட்டத்தில், இந்தப் பக்கலைக் கழகம் உலக அரங்கத்தில் உற்பாணதொன்றாக இருக்க வேண்டுமென்று நான் விரும்புகிறேன்.

அதேநேரத்தில் இன்னொன்றையும் சொல்ல விரும்புகிறேன். மருத்துவத் துறை என்றிதபோது என்னால் இதைச் சொல்லாமல் இருக்க முடியவில்லை. இன்றைக்கு சென்னையில் இருக்கிற பொது மருத்துவமனைகளுக்குப் போனால் அங்கே மக்கள் போதிய படுக்கை வசதி இல்லாமல் கீழே படுத்துக் கொண்டிருக்கிற காட்சியைக் காண முடிகிறது. அங்கே இருக்கிற சுகாதார வசதிகளைப் பார்த்தால் யாரும் உள்ளே போக முடியாத அளவிற்கு தண்ணீர், மலம் போன்றவை தேங்கி, கொசுக்கள் தொல்லையால் மக்கள் வாடிக் கொண்டிருக்கிறார்கள். சுகாதார வசதிகளைச் செம்மைப்படுத்தவில்லை. பிணக்கிடங்கில் ஏ. சி. மெஷின் வேலை செய்யவில்லை. ஸ்டான்லி மருத்துவமனையிலும் ஏ. சி. மெஷின் இயங்கவில்லை. இப்படிப் பல்வேறு குறைபாடுகள் பொது மருத்துவமனைகளில் இருக்கின்றன. காலை 6 மணிக்கு அங்கே போனால் 10 மணி வரைக்கும் கியூவில் நிற்க வேண்டும். அங்கே கொடுக்கப்படுகிற மருந்துகள் மக்கள் நல்வாழ்விற்காக நல்ல மருந்தாகக் கொடுக்கிறார்களா என்றால் அதை என்னால் ஏற்றுக்கொள்ள முடியவில்லை. மருந்து இவ்வளவுதான். ஐந்து மாத்திரையை கையில் பிடி என்று சொல்கிறார்களே தவிர வேறல்ல. இதைச் சொல்லும் போது தனியார் மருத்துவ மனைகளை அரசுடைமையாக்க வேண்டும், தனியார் மருத்துவமனைகளை நீங்கள் ஏற்றுக்கொள்ள வேண்டும். நான் தேசியமயமாக்குவதற்கு மாறுபட்டவன் அல்ல. ஆனால் பொது மருத்துவமனைக்குப் போகிறபோது சிகிச்சை பெறுவதில் நேரம் அதிகமாகிறது, கொடுக்கப்படுகிற மருந்துகளும் சரியாக இருப்பதில்லையென்பதால் மக்கள் தனியார் மருத்துவமனைகளுக்குப் போகிறார்கள். அப்படிப்பட்ட நிலைமை இருக்கக்கூடாது. தமிழகத்தில் இருக்கிற எல்லா ஏழை எளிய மக்களுக்கும், வறுமைக் கோட்டிற்குக்கீழே இருப்பவர்களுக்கும், மிகச் சாதாரணமான மக்களுக்கும் நலம் பயக்கிற வகையில் எல்லாக் காரியங்களையும் செய்து நல்ல மருந்துகளைக் கொடுக்க வேண்டுமென்பதுதான் என்னுடைய கோரிக்கை.

[திரு. எஸ். வேணுகோபால்]

[1987 நவம்பர் 13]

உதாரணமாகச் சொன்னால் சென்னையில் இருப்பதைப் போல மதுரையில் இராஜாஜி மருத்துவமனை இருக்கிறது. அங்கே பிணக்கிடங்கில் ஏ.சி. வேலை செய்யவில்லை என்று சட்டமன்ற உறுப்பினர்கள் சொல்கிறார்கள். அடுத்து அந்த மருத்துவமனைக்குப் போதுமான தண்ணீர் வசதியே இல்லை. ஈ.சி.ஜி. மெஷின் வேலை செய்யவில்லை. எக்ஸ்ரே கருவி வேலை செய்யவில்லை. இப்படிப் பல்வேறு குறைகள் இருக்கின்றன. பொது மருத்துவமனைகளில் ஏழைகளுக்கு எல்லா வசதிகளும் கிடைக்கிறதா என்றால் இல்லை. அதற்காகக் கோடிக்கணக்கான பணம் செலவு செய்தாலும், அங்கே இருக்கிற குறைபாடுகள் நீங்கவில்லை. அப்படிப்பட்ட நிலைமை இருக்கக் கூடாது என்றும் அமைச்சர் அவர்கள் இதில் தயவுசெய்து கவனம் செலுத்தவேண்டுமென்றும் கேட்டுக்கொள்கிறேன். பொது மருத்துவமனைக்குப் போய் விட்டு வந்தவர்கள், நடுத்தரக் குடும்பத்தைச் சார்ந்தவர்கள் யாரும் மறுபடியும் அந்த மருத்துவமனைக்குப் போவார்கள் என்று சொல்ல முடியாது. அவ்வளவு சுகாதாரக்கேடு அங்கே இருக்கிறது. அங்கே ஒரு கெட்ட வாடை வீசுகிறது. அப்படிப்பட்ட நிலைமை இருக்கிறது.

சென்னையைப் பொறுத்தவரையில் பொது மருத்துவமனைகளில் பல முக்கிய கருவிகள் இல்லை. நான் இன்னொன்றையும் சொல்கிறேன். தனியார் மருத்துவமனைக்குப்போன போது ஒரு முக்கியமான ஸ்கேனிங் எடுக்கச் சொன்னார்கள். அந்த ஸ்கேனிங் வசதி பொது மருத்துவமனையில் இருக்கிறதா என்றால், இல்லை. எங்கேயிருக்கிறது என்றால் அப்போலோ ஆஸ்பத்திரியில் இருக்கிறது. அங்கே ஸ்கேனிங்கிற்கு சென்றவுடன் அதற்கு 3,800 ரூபாய் கட்டவேண்டுமென்று சொல்கிறார்கள். ஏழையாக இருப்பவர்கள், வறுமைக் கோட்டிற்குக் கீழே இருப்பவர்கள் அங்கே போக முடியுமா என்று பாருங்கள். வசதி படைத்தவர்கள்தான் அங்கே போக முடியும். ஆகவே சாதாரணமானவர்கள் அங்கே போக முடியாது என்பதைச் சொல்லிக்கொள்ளக் கடமைப்பட்டிருக்கிறேன்.

அடுத்து, படித்து பட்டம் பெற்ற டாக்டர்கள் பலபேர் இங்கே வேலையில்லாமல் இருக்கிறார்கள். வேலை எங்கேயாவது கிராமத்திலாவது அவர்களுக்குக் கொடுக்கவேண்டும். இப்படி வேலை இல்லாமல் இருப்பவர்களுக்கு இந்தப் பல்கலைக் கழகத்தின் மூலம் வேலை உருவாக்க வேண்டுமென்பதைச் சொல்லிக் கொள்கிறேன். இன்னொன்றையும் சொல்லிக் கொள்ள விரும்புகிறேன். இதற்கு முன்னாலே கோயம்புத்தூரில் மெடிகல் காலேஜில் உபகரணங்கள் இல்லாத காரணத்தால், கருவிகள் இல்லாத காரணத்தால், மருத்துவமனை இல்லாத காரணத்தால் அதற்கு அந்தத் தகுதியை அளிக்கமுடியாது என்ற கருத்தை டெல்லியிலிருந்து கொடுத்திருக்கிறார்கள். அப்படியில்லாமல் இன்றைக்கு மாண்புமிகு முதல்வர் பெயரால் உருவாக்கியிருக்கிற பல்கலைக் கழகம் சீரோடு, சிறப்பாக இருக்க வேண்டுமென்று விரும்புகிறோம். எந்தவிதமான குறையும் எந்தவிதமான தட்டுப்பாடும் இதற்கு இருக்கக் கூடாது. படித்து

1987 நவம்பர் 13] [திரு. எஸ். வேணுகோபால்]

வெளியே வருபவர்கள் இன்றைக்கு மாண்புமிகு முதல்வர் அவர்கள் பெயரால் பல்கலைக்கழகம் இருக்கிறது என்று சொன்னால், எம். ஜி. ஆர். என்று சொன்னவுடனே ஏழைகளுக்கு உதவுகிற கரம் என்று சொல்வதைப்போல், நல்ல திறமையாக தீர்க்கதரிசனமான வெற்றிகொப்பவனாக வீரனாக, நல்ல அறிவாளியாக வருகிற அளவிற்கு இந்தப் பல்கலைக்கழகம் இருக்கவேண்டுமென்று கூறி, அளித்த வாய்ப்பிற்கு நன்றி கூறி அமர்கிறேன், வணக்கம்.

மாண்புமிகு திரு. ப. உ. சண்முகம் : பேரவைத் துணைத் தலைவர் அவர்களே, தமிழ்நாடு மருத்துவப் பல்கலைக் கழகம் என்று அறிமுகப்படுத்தப்பட்டு, டாக்டர் எம்.ஜி.ஆர். மருத்துவப் பல்கலைக் கழகம் என்று மாற்றப்படுவதற்கு உண்டான அவசரச் சட்டம் பிறப்பிக்கப்பட்டு, இந்த அவசரச் சட்டத்தைச் சட்டமாக ஆக்குகின்ற இந்த மசோதா மது பேசிய அத்தனை பேர்களும் தங்கள் கருத்துக்களைத் தெரிவிக்கும்போது, எல்லோருமே வரவேற்றார்கள். நான் அதற்காக நன்றி தெரிவித்துக் கொள்கிறேன். துணைத் தலைவர் அவர்களே, என்னுடைய உரையைத் துவக்குவதற்கு முன்பாக நான் ஒன்றை இந்த அவைக் குறிப்பிலே பதிவு செய்ய வேண்டும் என்று கருதுகிறேன். என் வாழ்நாளில் எத்தனையோ மசோதாக்களை இந்த அவையிலே கொண்டு வந்து நான் அறிமுகம் செய்து, நிறைவேற்றியிருக்கிறேன். நிலச் சீர்திருத்த மசோதா முதற்கொண்டு, குடியிருப்பு மசோதாக்கள் முதற்கொண்டு, பல மசோதாக்களைக் கொண்டு வந்து நிறைவேற்றியிருக்கிறேன். என்றாலும் மனத் தூய்மையோடு, நான் மனத்திறந்து சொல்கிறேன். இந்த மசோதாவை நிறைவேற்றுவதில் நான் பெருமை அடைகிறேன். பூரிப்பு அடைகிறேன். இதை ஒரு பெருத்த வாய்ப்பாக நான் கருதுகிறேன். (மேசையைத் தட்டும் ஒலி) என் வாழ்நாளில் நான் பெற்ற ஒரு அரிய வாய்ப்பாக இதைக் கருதுகிறேன்.

ஏன் என்றால், ஒரு தனி மனிதனுடைய பெயரை நாங்கள் பல்கலைக்கழகத்திற்கு வைக்கவில்லை. ஒரு சமுதாயத்திற்கு எழுச்சியை உண்டாக்கி, சமுதாயத்தோடு தன்னையும் இணைத்துக் கொண்டு, சமுதாயம் வளர்ந்தால்தான் தான் இருக்க முடியும் என்ற உணர்வோடு ஏழை எளியவர்களுடைய வாழ்வில் அன்றாடம் அக்கறை கொண்டு உழைக்கின்ற ஒரு உத்தமத் தலைவனுடைய பெயரை வைப்பதில் நான் மட்டுமல்ல, இந்த அமைச்சரவையில் இருக்கிற அத்தனை பேர்களும், அனைத்திந்திய அண்ணா திராவிட முன்னேற்றக் கழகத்தைச் சேர்ந்த உறுப்பினர்கள் அத்தனை பேர்களும் பெருமைமோடு, மகிழ்ச்சியோடு இந்த நல்ல அரியத்தைச் செய்ய இறங்கியிருக்கிறோம்.

[திரு. ப. உ. சண்முகம்]

[1987 நவம்பர் 13]

இந்தச் சட்டத்தைப் பற்றி கருத்து தெரிவித்துப் பேசும்போது திராவிட முன்னேற்றக் கழகத்தைச் சேர்ந்த உறுப்பினர் திருவாளர் ரகுமான்கான் அவர்கள், அவர்களுக்கே உரித்தான பாணியில் பேசினார்கள். அவரும் இந்தச் சட்டத்தை வரவேற்கிறேன், எம். ஜி. ஆர். பெயரை வைப்பதிலே எங்களுக்கு ஆட்சேபணை இல்லை, நாங்கள் பெருந்தன்மையானவர்கள், எங்களுடைய பண்பாடு ஒரு தனியான பண்பாடு, பண்பாட்டுக்கு இலக்கணமே நாங்கள்தான் என்று சொல்வது போல, அவர்களுக்கே உரிய பண்பாட்டைச் சொல்லி, ஏதோ மற்றவர்கள் எல்லாம் பண்பாடு அற்றவர்கள் என்று கருதவேண்டும் என்பதற்காக அப்படிப் பேசினார்கள் என்று நான் கருதுகிறேன். ஆனால் நான் மன வேதனையோடு தங்கள் மூலமாகத் தெரிவித்துக் கொள்கிறேன். பண்பாட்டைப் பற்றிப் பேசியவர்கள் இந்தச் சட்டத்தை நிராகரிக்கிறோம் என்ற தீர்மானத்தைக் கொடுத்துவிட்டு, ஆதரிக்கிறோம் என்று பேசுவது என்ன புதிய பண்பாடோ எனக்குப் புரியவில்லை. இந்தப் பண்பாட்டுக்கு இலக்கணத்தை நான் எங்கே போய்க் கேட்பது என்று எனக்குத் தெரியவில்லை. சட்டத்தை எதிர்க்கிறோம் என்று சொல்லிவிட்டு, நிராகரிக்கிறோம் என்று சொல்லிவிட்டு, பண்பாட்டுக்கு இலக்கணம் பேசுவது, ஏதோ ஒன்று வேதம் ஒதுகிறது என்று சொல்வார்களே, அதைப்போல் இருக்கிறது.

நான் திராவிட முன்னேற்றக் கழகத்தைச் சார்ந்த நண்பர்களைக் கேட்டுக் கொள்வது, அவர்களுக்கு இருக்கின்ற ஆதங்கம் எனக்குப் புரிகிறது. “ஏன் இந்தச் சட்டத்தைக் கொண்டு வந்தீர்கள்? உயிரோடு இருப்பவர்களுடைய பெயரை வைப்பதில்லை என்று சொன்னீர்களே, இப்போது ஏன் வைத்தீர்கள்? முன்பு உயிரோடு இருப்பவர்களுடைய பெயரை எடுக்கவேண்டும் என்று உத்தரவு போட்டீர்களே, இப்போது ஏன் வைத்தீர்கள், எப்போது இந்தச் சட்டத்தை மாற்றினீர்கள், அப்போது நாங்கள் இதைப் பண்பாட்டோடு ஏற்றுக்கொண்டோம்” இதையும் எங்களுக்கு உரிய பண்பாட்டோடு நாங்கள் ஏற்றுக்கொண்டோம் என்று சொன்னார்கள். நான் இந்த அவைக்கும், நாட்டுக்கும், இந்தச் சந்தர்ப்பத்தைப் பயன்படுத்திக்கொண்டு, ஒரு உண்மையைத் தெரிவிக்கலாம் என்று இருக்கிறேன்.

மருத்துவப் பல்கலைக்கழகம் துவக்கப்படும்போதே, கோப்புகள் முதலமைச்சருக்கு அனுப்பப்படும்போதே, இதற்கு என்ன பெயரை வைக்கலாம் என்று நாங்கள் கேட்டு, முதலமைச்சர் முடிவிற்கு இந்தக் கோப்பை அனுப்பினோம். அனுப்பிய அந்தக் கோப்பில் மாண்புமிகு முதலமைச்சர் அவர்கள், அவர்கள் கையாலேயே தமிழ்நாடு மருத்துவப் பல்கலைக் கழகம் என்று பெயரிடவேண்டும் என்று எழுதி இருக்கிறார்கள். அதன் பேரிலேதான் இந்தச் சட்டம் கொண்டு வந்தபோது, தமிழ்நாடு மருத்துவப் பல்கலைக் கழகம் என்ற பெயர் வைக்கப்பட்டது. முதலமைச்சர் அவர்கள் அமெரிக்காவிற்குச் சென்றதற்குப் பிறகு இந்த மருத்துவப்

1987 நவம்பர் 13]

[திரு. ப. உ. சண்முகம்]

(பிற்பகல் 12-50)

பல்கலைக் கழகத்திற்கு முதலமைச்சர் பெயரை வைக்க வேண்டும் என்று அமைச்சர்களாகிய நாங்கள் எல்லாம் ஒன்று கூடி முடிவு எடுத்து, முதலமைச்சர் அமெரிக்காவில் இருப்பதற்கு உள்ளாகவே, அவரைக் கேட்டால் ஒத்துக் கொள்ளமாட்டார் என்ற காரணத்தால் நாங்கள் இதை அவசரச் சட்டமாகக் கொண்டு வரவேண்டும் என்று சொல்லி, அவசரச் சட்டமாகப் போட்டோம். இதுதான் உண்மை. இன்னமும் இந்தத் தேதி வரையில், இந்த நேரம் வரையில் மாண்புமிகு முதலமைச்சர் அவர்கள் இதற்கு இணக்கம் தெரிவிக்கவில்லை என்றாலும் குடியரசுத் தலைவருடைய ஒப்புதல் பெற்று விட்டதற்குப் பிறகு, இந்த அவையினுடைய ஒப்புதலைப் பெற்றுவிட்டதற்குப் பிறகு—இந்த அவையினுடைய ஒப்புதல் என்று சொன்னால் தமிழ்நாட்டு மக்களுடைய ஒப்புதல் என்று பொருள்—அந்த ஒப்புதல் பெற்றதற்குப் பிறகு மாண்புமிகு முதலமைச்சர் அவர்கள் மறுக்க மாட்டார்கள் என்ற நம்பிக்கையோடு இந்தச் சட்டத்தைக் கொண்டு வந்து இருக்கிறோமே தவிர, ஏதோ முதலமைச்சர் அவர்கள் சொல்லி சட்டத்தைக் கொண்டு வந்ததாக தவறாக வியாக்கியானம் செய்ய வேண்டாம் என்றும், அவருடைய பெயருக்கும், புகழுக்கும் களங்கம் ஏற்படுத்த முயற்சிக்க வேண்டாம் என்றும்—முயற்சி செய்தாலும் முடியாது, அது வேறு விவகாரம்—இதை எதிர்க்கின்றவர்களுக்கு நான் தெரிவிக்கக் கடமைப்பட்டிருக்கின்றேன். இதுதான் உண்மை.

ஆனால் இது ஏதோ முதலமைச்சரே செய்துவிட்டதுபோல கருதி, 'நீங்களே அவசரப்பட்டு கொண்டு வந்தீர்கள், நீங்களே அவசரப்பட்டு ஒரு உத்திரவை போட்டு விட்டு நீங்களே அந்த உத்தரவைத் திரும்பப் பெற்று இருக்கிறீர்கள்' என்று திரு. சுப்பராயன் அவர்கள் பேசும்போது கூட சொன்னார்கள். பெயரை வைப்பதே ஒரு சர்ச்சையாக இருக்கிறது என்று சொன்னார், திரு. வேணுகோபால் அவர்கள் பேசும்போது திரு. சுப்பராயன் அவர்கள் பெயரை வைத்ததை வரவேற்கிறார் என்று சொன்னார். திரு. வேணுகோபால் தவறாகப் புரிந்து கொண்டார் என்று கருதுகிறேன். அவர் அப்படிச் சொல்லவில்லை, அவர் சொல்லுவது பெயரை வைத்ததே ஒரு பிரச்சினையாக ஆகிவிட்டு இருக்கிறது என்று சொன்னார். நாம் மாவட்டத்திற்கு பெயரை வைத்ததை அவர் குறிப்பிடுகிறார் என்று நான் கருதுகிறேன். அதைத்தான் அவர் சொல்லியிருக்க வேண்டும். அதைத்தான் சொன்னதாகத் தலையை ஆட்டுகிறார். பெரியார் பெயரில் மாவட்டம், அண்ணாவின் பெயரில் மாவட்டம், பசும்பொன் முத்துராமலிங்கம் பெயரில் மாவட்டம், இப்படிப் பல பெரியவர்களின் பெயரில் மாவட்டங்களை வைத்தோமே, அப்படிப் பெயர் வைப்பதே ஒரு பிரச்சினையாக ஆகி விட்டது என்று சொன்னார். நாங்களாகத் தவறாயில்லை, சாதாரண கட்சி, மாவட்டத்திற்குப் பெயர் வைத்தோம். மிகப் பெரிய கட்சி, நகரத்திற்கு பெயரை வைத்திருக்கிறது. லெனின்கிராடு, ஸ்டாலின்கிராடு என்று ஆட்களின் பெயரை வைத்து இருக்கிறார்கள். மறந்து விடுகிறார்

[திரு. ப. உ. சண்முகம்]

[1987 நவம்பர் 13]

கள் சில நேரங்களில். இதைக் கூட கம்யூனிஸ்ட் கட்சிக்கு நாம் ஞாபகப்படுத்த வேண்டியது (குறுக்கீடு), நான் முடித்து விடுகிறேன், என்னுடைய கடமையாக இருக்கிறது. மாவட்டங்களுக்குப் பெயர் வைத்தது இந்த சின்னக்கட்சி, பெரிய கட்சி நகரத்திற்குப் பெயர் வைத்திருக்கிறது. (கைதட்டல்)

திரு. கே. சுப்பராயன் : மாண்புமிகு பேரவைத் துணைத் தலைவர் அவர்களே, நான் சொன்னதை மாண்புமிகு அமைச்சர் அவர்கள் தவறாகப் புரிந்து கொண்டு குறிப்பிடுகிறார் என்று நான்கருதுகிறேன். பெயர் வைத்ததை தவறு என்று நான் குறிப்பிடவில்லை. தமிழ்நாட்டில் இன்றைக்கு நிலவுகின்ற விசேஷ சூழ்நிலையில், ஒன்றுபடுத்த போராடிய தலைவர்களின் பெயர்களை வைக்கிறபோது மக்கள் பின்புலப்படுகிற வாய்ப்பு இருக்கிறது, எச்சரிக்கையாகக் கவனிக்கவேண்டும் என்று சொன்னேன்.

மாண்புமிகு திரு. ப. உ. சண்முகம் : மாண்புமிகு பேரவைத் துணைத் தலைவர் அவர்களே, விளக்கத்திற்கு நன்றி தெரிவித்துக் கொள்கிறேன்.

ஆலந்தூர் நகராட்சி பெயரைப் பற்றி அடிக்கடி பேசினார்கள். விவரம் தெரிந்து கொண்டுதான் பேசுகிறார்கள். அரசியலுக்காகப் பேச வேண்டும் என்பதற்காகப் பேசினார்கள் என்று நான் நினைக்கிறேன். திரு. மோகனரங்கத்தின் பெயரை இந்தக் கட்டிடத் திறப்பு விழாவின் போது வைக்கவேண்டும் என்று மாண்புமிகு முதலமைச்சர் அவர்கள் சொன்னார்கள். உண்மை. மாண்புமிகு முதலமைச்சர் அவர்கள் சொல்லி, நான் அன்றைக்கு உள்ளாட்சித் துறை அமைச்சராக இருந்த காரணத்தால் நான்தான் அதை அறிவித்தேன். அது தான் உண்மை. ஆனால் அப்போதே திரு. மோகனரங்கம் அவர்கள் முதலமைச்சரிடத்தில் வந்து தனக்கு விருப்பம் இல்லை என்றும், ஏற்கனவே ஒரு உத்திரவு இருக்கிறது என்றும் சொல்லி அந்த உத்திரவுக்கு ஏற்ப அரசாங்கம் திரு. மோகனரங்கத்தின் பெயரை அந்தக் கட்டிடத்திற்கு வைப்பதற்காக ஜி.ஓ. போடவே இல்லை. ஆலந்தூர் நகராட்சியில் தி. மு. கழகம் தான் இருக்கிறது. ஏனோ அதைப் படிக்கக்கூட மறுக்கிறார்கள். ஒருவேளை படித்து விட்டுப் பார்க்காதது போல் திரும்பி வருகிறார்களோ என்னமோ எனக்குத் தெரியவில்லை. ரோடில் போகும்போதே அதைப் பார்க்கலாம். ஆலந்தூர் நகராட்சி என்று இருக்கிறதே தவிர, மோகனரங்கம் நகராட்சி என்றா அந்தக் கட்டிடத்திற்கு பெயர் இருக்கிறது? இல்லை. என்னவோ அதை ஒரு பிரச்சினையாக ஆக்கி பேச வேண்டும் என்று திரும்பத் திரும்ப சொல்கிறார்கள். உத்திரவு போடவில்லை. 'உத்திரவை ஏன் மாற்றினீர்கள்? என்ன கொள்கை

1987 நவம்பர் 13]

[திரு. ப. உ. சண்முகம்]

உங்களுக்கு இருக்கிறதா? அப்போது ஒரு உத்திரவு போட்டார்கள், இப்போது ஒரு உத்திரவு போடுகிறீர்கள், என்று கேட்டார்கள். உண்மை தான். அப்போது ஒரு உத்திரவு போட்டோம். மீண்டும் ஒரு உத்திரவு இப்போது போட்டு இருக்கிறோம்.

அடுத்து பேசும் போது கூடச் சொன்னார்கள், 'கட்டிடங்களில் வாழ்வது இல்லை, இதயங்களில் தான் எங்கள் தலைவர் வாழ்கிறார்' என்று அவர் தலைவரைப் பற்றிச் சொல்லும்போது திரு. ரகுமான்கான் அவர்கள் சொன்னார்கள். நான் மறுக்கவில்லை. ஆனால் எத்தனை இதயங்கள் என்று எதை வைத்து எண்ணுவது என்பதுதான் என்னுடைய கேள்வி. இதயத்தை எண்ணுவது என்பது 134 சட்டமன்ற உறுப்பினர்களைத் தேர்ந்து எடுத்து இருக்கக்கூடிய பெரும்பாலான தொகுதி மக்களைக் கொண்ட இதயங்களை வைத்து எண்ணுவதா? 22 சட்ட மன்ற உறுப்பினர்களைத் தேர்ந்து எடுத்து இருக்கக்கூடிய அந்த மக்களை வைத்து எண்ணுவதா? எனக்குப் புரியவில்லை (கைதட்டல்). ஆகவே, எந்த இதயத்தில் யார் வாழ்கிறார்கள் என்று எனக்குத் தெரியவில்லை. இதயங்களில் யார் வேண்டுமானாலும் எப்போதும் வாழலாம். ஆனால் இதயங்களில் வாழ்வதை வைத்து கணக்கெடுப்பது என்று சொல்லுவது (குறுக்கீடு) இந்தக் கருத்தைச் சொல்லி முடித்து விடுகிறேன். இதயங்களில் என்று சொல்லிப் பேசும்போது இன்னும் ஒன்றைக் கூட சொன்னார்கள். தவறிச் சொல்லிவிட்டார்களோ என்னமோ எனக்குத் தெரியாது. ஆனால் பதிவாகி இருக்கிறது என்று நான் கருதுகிறேன். அவர் பேசும்போது சொன்னார். கேவலம் கட்டிடங்களில் இருக்கிற பெயரை எடுத்தீர்கள் என்றார். நான் அவருக்குத் தெரிவித்துக்கொள்கிறேன். தயவு செய்து கட்டிடத்தைக் கேவலப்படுத்தாதீர்கள். அதிலிருந்து பெயர்களை கேவலப்படுத்தாதீர்கள் என்று நான் அவரைக் கேட்டுக்கொள்கிறேன்.

திரு. பொன் முத்துராமலிங்கம் : மாண்புமிகு பேரவைத் துணைத் தலைவர் அவர்களே, அமைச்சரவர்கள் விவரமாக இங்கே பேசுவதாக நினைத்து பல்வேறு விவகாரங்களை வளர்த்துக் கொண்டிருக்கிறார்கள்.

இந்தச் சட்டம் ஆய்விற்கு வந்த நேரத்திலேயே திராவிட முன்னேற்றக் கழகத்தின் சார்பாகப் பெருந்தன்மையோடு வரவேற்கிறோம், வாழ்த்துகிறோம் என்று சொல்லி முடித்த பின்னர், விவகாரங்களை வளர்ப்பது விவேகமாகாது.

மாண்புமிகு திரு. ப. உ. சண்முகம் : இதில் என்ன விவேகம் என்ற கருத்தைச் சொல்லிவிட்டீர்கள். நேரமாகிவிட்டது. பேசி முடித்துவிடுகிறேன், சட்டத்தை வரவேற்பதாகச் சொன்னால் நான் வரவேற்கிறேன். ஆனால் தீர்மானம் கொடுத்த

[திரு. ப. உ. சண்முகம்]

[1987 நவம்பர் 13]

திருப்பது என்டது இந்தச் சட்டத்தை நிராகரிக்கிறோம் என்ற தீர்மானத்தையே கொடுத்திருக்கிறீர்கள். அதைத்தான் நான் சுட்டிக் காட்டினேன்.

திரு. பொன் முத்துராமலிங்கம் : மாண்புமிகு அமைச்சர் அவர்கள், தீர்மானத்தை நிராகரிப்பதாக திரு. ரகுபரான்கான் அவர்கள் கொடுத்ததாகச் சொன்னார்கள். அதைச் சரியாகப் படிக்கவேண்டும் என்று மீண்டும் மாண்புமிகு அமைச்சர் அவர்களைப் பணிவோடு கேட்டுக்கொள்கிறேன். அவர்கள் நிராகரிக்க வேண்டும் என்று எண்ணிக் கொடுத்திருக்கின்ற தீர்மானத்தின் வாசகம் ஆளுநரால் பிரகடனப்படுத்தப்பட்ட அவசரச் சட்டத்தின் மூலமாக இது தேவையில்லை என்ற பொருள்படத்தான் அந்த நிராகரிக்கும் தீர்மானம் கொடுக்கப்பட்டதே அல்லாமல், ஏதோ இந்த ஷரத்துக்களையே, 'the spirit of the legislation' அதையே நாங்கள் எதிர்க்கிறோம் என்று அந்தத் தீர்மானத்தின் வாசகம் இல்லை. This is only a technical objection. அவ்வளவுதானே அல்லாமல் இதிலே ஏதோ நாங்கள் அந்தக் கருத்தையே எதிர்க்கிறோம் என்றும் அதற்காகத் தீர்மானம் கொடுத்து இருக்கிறோம் என்றும் சொல்லத் தேவையில்லை என்று தெரிவிப்பதோடு, ஏதோ இதயங்களைப் பற்றி மாண்புமிகு அமைச்சரவர்கள் சொன்னார்கள். எத்தனை இதயங்களிலே கலைஞர் வீற்றிருக்கிறார், எத்தனை இதயங்களில் எம்.ஜி.ஆர். வீற்றிருக்கிறார் என்ற கணக்கை திரு. ரகுமான்கான் சொல்லவில்லை. மாறாக மாண்புமிகு அமைச்சரவர்கள் தான் வம்புக்கு இழுப்பதைப் போல் இப்படித் தேவையற்ற ஒரு பிரச்சினையை உருவாக்குகிறார்கள்.

மாண்புமிகு திரு. ப. உ. சண்முகம் : நன்றி. அடுத்து, மைய அரசு நுழைவுத் தேர்வு வைத்து, மைய அரசு 15 சதவீதம் எடுத்துக் கொள்கின்ற இடங்கள் பற்றி பேசப்பட்டது. வேறு சில கட்சி நுள்பட்களும் பேசியிருக்கிறார்கள் என்று கருதுகிறேன். இதைக் கொஞ்சம் விளக்கமாகச் சொல்வது என் கடமை என்று கருதுகிறேன். இது இந்த மசோதாவிற்குத் தொடர்பில்லை என்றாலும், இந்த நேரத்தில் சொல்ல வேண்டிய நேரம், சொல்லியாக வேண்டுமென்பதற்காகச் சொல்கிறேன். மைய அரசு, மாநிலங்களில் எவ்வளவு இடங்களை நீங்கள் சேர்க்கிறீர்களோ எம்.பி.பி.ஐஸ்.. படிப்பிற்கு, அதில் 15 சதவீதம் மத்திய அரசாங்கத்திற்குக் கொடுத்து விட வேண்டும், மேல் பட்டப் படிப்பிற்கு நீங்கள் எவ்வளவு பேரைச் சேர்க்கின்றீர்களோ, அதில் 25 சதவீதம் மத்திய அரசுக்குக் கொடுத்துவிட வேண்டுமென்று சொல்லப்பட்டது. அது சுப்ரீம் கோர்ட்டிற்குப் போய், அங்கிருந்து சுப்ரீம் கோர்ட்டு ஃபுல் பெஞ்சிற்குப் போய், சுப்ரீம் கோர்ட்டு ஃபுல் பெஞ்சில் தீர்ப்பாகிவிட்டது. நாம் ஃபுல் பெஞ்சிற்குப் போய், தீர்ப்பாகி விட்டதை ஏற்றுக்கொள்ள மாட்டோம் என்று மறுப்பது

1987 நவம்பர் 13] [திரு. ப. உ. சண்முகம்]

அரசியல் சட்டப்படி முடியாத காரியம். இதை ஒப்புக்கு நாங்கள் எதிர்க்கிறோம் என்று எவரும் கருதத் தேவையில்லை. நாங்கள் மட்டுமல்ல, காங்கிரஸ் கட்சியைச் சார்ந்த உறுப்பினர்கள், இங்கிருப்பவர்கள் மட்டுமல்ல, காங்கிரஸ் கட்சியைச் சார்ந்த முதலமைச்சர்கள் கூட இந்தக் கருத்தை, இப்படி மைய அரசு எடுத்துக் கொள்வது பொருத்தமல்ல, தேவையற்ற ஒன்று என்று உத்தரப்பிரதேசம் உட்பட மற்ற மாநில முதலமைச்சர்கள் எல்லாம் சேர்ந்து இந்தக் கருத்தைத் தெரிவித்திருக்கிறார்கள். நாமும் வலியுறுத்திச் சொல்கிறோம். மத்திய அரசாங்கம் இப்படி எடுத்துக் கொள்வது முறையல்ல, சரியல்ல.

(மான் புமிகு பேரவைத் தலைவர் தலைமை.)

இதில் இன்னொன்றையும் நான் குறிப்பிடுகிறேன். எம்.பி.பி.எஸ். படிப்பிற்காக மத்திய அரசு தமிழக அரசிற்கு எந்த வகையிலேயும் பணம் கொடுப்பதில்லை. மாநில அரசுகள் தான் தங்கள் சொந்த நிதியிலிருந்து செலவு செய்கிறோம். எனவே இதில் 15 சதவீதம் எடுப்பது என்பது தேவையற்றது, பொருத்தமற்றது. இன்றைக்கு அகில இந்திய ரீதியில் நுழைவுத் தேர்வு, பட்டப் படிப்பிற்கென ஏற்கனவே அறிவித்துவிட்டு, தேதிகள் எல்லாம் அறிவித்துவிட்டு, காலாவதிக்கூட முடிந்து விட்டது என்று சொல்கிறார்கள். உரிய நேரத்தை, கால அவகாசத்தைக் கொடுக்காத காரணத்தால், தமிழ்நாட்டு மாணவர்கள் மட்டுமல்ல, வேறு பல மாநிலங்களிலிருந்துகூட மாணவர்கள் மனு போடமுடியாமல் என்னிடத்தில் வந்தவர்களுக்கு எல்லாம் சமாதானம் சொல்லி மைய அரசிற்குக் கடிதம்கூட எழுதி இருக்கிறோம். இந்த அவையின் சார்பாகவே நான் மைய அரசைக் கேட்டுக்கொள்கிறேன். எடுத்துக்கொள்வதை ஏற்றுக்கொள்வதாகக் கருதத் தேவையில்லை. ஆனால் சட்டம் இருக்கிறவரை எடுத்துக்கொள்ளத்தான் போகிறார்கள். ஆனால் பட்டப் படிப்பு நுழைவுத் தேர்வுக்காக வைத்திருக்கின்ற நாளை, இன்னும் கொஞ்சம் தள்ளிக் கொடுக்க வேண்டும். மற்றையவர்களும் மனு போடுவதற்கு அனுமதிக்க வேண்டுமென்று நாங்கள் கடிதம் எழுதி இருக்கிறோம் மத்திய அரசாங்கத்திற்கு என்பதை இந்த நேரத்தில் தெரிவித்துக் கொள்கிறேன்.

(பிற்பகல் 1-00)

கொள்கை ரீதியாக, திட்டவட்டமாக மத்திய அரசு 15 சதவீதம் எம்.பி.பி.எஸ். படிப்பிலும், 25 சதவீதம் மேல் பட்டப் படிப்பிலும் எடுத்துக் கொள்வதை எதிர்க்கின்றோம். அது தேவையற்ற ஒன்று, நாட்டில் குழப்பத்தை விளைவிக்கக்கூடிய ஒன்று, அது முறையற்றது என்று மத்திய அரசுக்கு வலியுறுத்துகிறோம். நடக்க இருக்கின்ற சுகாதார நல்வாழ்வுத் துறை அமைச்சர்கள் மாநாட்டில் இந்தக் கருத்தை நான் மீண்டும் தமிழக

[திரு. ப. உ. சண்முகம்]

[1987 நவம்பர் 13]

அரசின் சார்பில் வலியுறுத்துவேன் என்பதையும் தெரிவிக்கக் கடமைப்பட்டிருக்கிறேன். மருத்துவக் கல்லூரிகளில் இருக்கின்ற குறைபாடுகளையெல்லாம் போக்க வேண்டும் என்று மாண்புமிகு உறுப்பினர் திரு. ரமணி அவர்கள் பேசும்போது விளக்கமாகச் சொன்னார்கள். அவர்கள் பேசும்போது கோவையிலே நடைபெற்ற ஒரு சம்பவத்தைப் பற்றியும், நீதிமன்றம் அளித்திருக்கின்ற ஒரு தீர்ப்பைப் பற்றியும் சொன்னார்கள்.

ஏழு ஆண்டுக்காலம் மயக்கமாக இருக்கிற ஒரு சிறுவனைப் பற்றி குறிப்பிட்டார்கள். அந்த சிறுவனுக்கும், அந்த குடும்பத்திற்கும் அரசின்சார்பில் என்னுடைய அனுதாபத்தைத் தெரிவித்துக் கொள்கிறேன். இப்படி நடந்துவிட்டதற்காக வருத்தப்படுகிறேன். அவர் பயிற்சி பெற்ற மயக்குநர் இல்லை, பயிற்சி பெறாத மயக்குநரை நீங்கள் வைத்தீர்கள் என்று குற்றச்சாட்டு சொல்வது எந்த அளவிற்குப் பொருத்தமாக இருக்கும் என்று எனக்குப் புரியவில்லை. நான் விசாரித்ததில் அவர்தான் தொடர்ந்து 17 ஆண்டுக்காலம் மயக்க மருந்து கொடுத்துக் கொண்டிருக்கிறார் என்றும், வேறு யாருக்கும் இந்த துர்ப்பாக்கியமான சம்பவம் நிகழவில்லை, அதே ஆள்தான் கொடுத்துக் கொண்டிருக்கிறார் என்றும் செய்தியைக் கேட்ட பிறகு நான் செயலாளரிடம் சொல்லி எதற்கும் அவரை அங்கிருந்து வேறு இடத்திற்கு மாற்றச் சொல்லுங்கள், தொடர்ந்து அவரை கொடுக்க வேண்டாம், நிறுத்துங்கள் என்று சொன்னேன். ஆனால் ஏழு ஆண்டுக்காலம் அந்த மருத்துவ மனையில் நடைபெற்ற அறுவை சிகிச்சைக்கு எல்லாம் அதே அதிகாரிதான் மயக்க மருந்து கொடுத்து வந்திருக்கிறார்கள். நல்ல வேளையாக யாருக்கும் அந்த விபத்து ஏற்படவில்லை. இருப்பினும் எச்சரிக்கையாக இருக்க நடவடிக்கை எடுத்திருக்கிறோம் என்பதைத் தெரிவித்துக்கொள்கிறேன்.

அடுத்து தனியார் மருத்துவக் கல்லூரிகளைப் பற்றிக்கூட இங்கே பேசப்பட்டது. மகோதாவிற்கும் இதற்கும் சம்பந்தம் இல்லை என்றாலும் கூட பேசிவிட்டதற்காக நான் பதில் சொல்ல வேண்டியிருக்கிறது. தனியார் மருத்துவக் கல்லூரிகளில் எப்படிப் பணம் வாங்கிக்கொண்டு சேர்க்கலாம் என்று ஜனதா கட்சி உறுப்பினர் மிகவும் கோபமாகக் கேட்டார். 2½ லட்சம் ரூபாய் வாங்குகிறார்களே, இப்படி வாங்கலாமா என்று கேட்டார். அனைத்திந்திய அண்ணா திராவிட முன்னேற்றக் கழக சட்டப்பேரவை உறுப்பினர் திரு. சண்முகம் அவர்கள் பேசும்போது கர்நாடகத்தில் வாங்குகிறார்களே என்று கேட்டதற்கு, நீ, அங்கே போய் கேட்டுக்கொள், நான் இங்கே கேட்கிறேன் என்று சொன்னார். திருவாளர் சண்முகம் அவர்களுக்கு நான் சொல்லிக்கொள்வது சமாதானம் ஒன்றுதான். வருத்தப்பட்ட தேவையில்லை. ஜனதா கட்சி உறுப்பினர் ஒருவேளைத் தமது கட்சி ஆளுகின்ற மாநிலத்திற்குப் போகின்ற பணம் போகாமல் நின்றுவிட்டதே என்று வருத்தப்படுகிறாரோ என்னவோ அது தெரியாது. அந்தப் பணம்

1987 நவம்பர் 13] [திரு. ப. உ. சண்முகம்]

இங்கேயே இருப்பதற்கு அவர் மகிழ்ச்சி அடைய வேண்டும் என்று நான் கேட்டுக்கொள்கிறேன். தனியார் கல்லூரிகளை ஆரம்பிக்காமல் இருந்திருந்தால் இவ்வளவு பேர்களும் இந்தப் பணத்தை எடுத்துக் கொண்டு போய் கர்நாடகத்திலே கொடுத்து விட்டு சேர்ந்திருப்பார்கள். சேராமல் இருக்கப் போவதில்லை. ஆனால் இப்படி தனியார் மருத்துவக் கல்லூரிகளினால் நமக்கு என்ன லாபம், அரசுக்கு என்ன லாபம், பொது மக்களுக்கு என்ன லாபம் என்று கேட்பார்களானால். கோவையிலே இருக்கின்ற கல்லூரியிலும், சென்னையிலே ஆரம்பிக்கப்பட்டிருக்கின்ற இராமச்சந்திரா மருத்துவக் கல்லூரியிலும் 35 இடம், 35 இடம் என்று அரசாங்கமே ஒதுக்குகிறது. அதற்கு கேப்பிடேஷன் ஃபீஸ் வாங்கக் கூடாது என்று சொல்லி உத்திரவு போட்டு அவர்கள் வாங்குவதில்லை அந்த இடங்களைப் பொறுத்தமட்டில். அண்ணாமலைப் பல்கலைக் கழகத்திற்கு இந்த 35 இடம் ஒதுக்குவதில் சங்கடம் ஏற்பட்டுள்ளதற்குக் காரணம், அவர்கள் உச்ச நீதிமன்றத்திற்குச் சென்று தடை வாங்கியிருக்கிற காரணத்தால், நாம் 35 மாணவர்களை அனுப்ப இயலவில்லை. அதையும் நாம் எதிர்த்து வழக்கு நடத்திக் கொண்டிருக்கிறோம். விரைவிலே அதற்கு முடிவு தெரியும் என்று கருதுகிறேன்.

கம்யூனிஸ்ட் கட்சி உறுப்பினர் திரு. ரமணி பேசும்போது இன்னொரு கருத்தைத் தெரிவித்தார்கள். பாரதியார் பல்கலைக் கழகத்தில் செய்து இருக்கின்ற ஒன்றைக் குறிப்பிட்டார்கள். அங்கே 25 மாணவர்களை அதிகமாகச் சேர்த்திருக்கிறார்களே என்று சொன்னார்கள். இதுகுறித்து நான் ஆச்சரியப்படுகிறேன். அரசாங்கத்திற்குத் தெரியாமல் பல்கலைக் கழகத்தில் இருக்கின்ற துணை வேந்தர் எப்படிச் சேர்த்தார், அனுமதித்தார் என்று எனக்குத் தெரியவில்லை. நான் அவருக்குக் கொடுக்கின்ற உத்திரவாதம், இதைப்பற்றி நிச்சயமாக பல்கலைக் கழகத்திலிருந்து விளக்கம் கேட்போம், மேற்கொண்டு அரசு நடவடிக்கை எடுக்கும். அரசினுடைய அனுமதி இல்லாமல் இப்படிச் செய்திருப்பது முறையல்ல என்பதுதான் இந்த அரசினுடைய அழுத்தமான கருத்தாகும். மாறுபட்ட கருத்து கிடையாது. நிச்சயமாக விசாரிப்போம் என்று இந்த நேரத்தில் அவர்களுக்குத் தெரிவித்துக்கொள்கிறேன்.

குடும்பக் கட்டுப்பாடு செய்து கொண்ட ஒருவர் இறந்து விட்டதாகச் சொன்னார். செங்கல்பட்டு மருத்துவமனையில் மயக்கம் கொடுப்பவர் இல்லாத காரணத்தால் இரண்டு மாத காலம் அறுவை சிகிச்சை நடைபெறாமல் இருந்தது என்று சொன்னார்கள். அதைப்பற்றி ஒரு சுவை சுரப்பது தீர்மானம் கொண்டு வந்திருக்கிறார்கள். நான் அப்போது அதைப்பற்றி விளக்கம் சொல்ல இருக்கிறேன். அப்படி குடும்பக் கட்டுப்பாடு அறுவை சிகிச்சை செய்து கொண்டவர் இறந்ததாக இப்போது தான் கேள்விப்படுகிறேன். விசாரிக்கச் சொல்கிறேன். அப்படி

[திரு. ப. உ. சண்முகம்] [1987 நவம்பர் 13]

தவறு நடந்திருக்குமேயானால், உரிய நடவடிக்கை எடுக்கப்படும், அதற்குக் காரணமானவர்கள் நிச்சயம் தண்டிக்கப்படுவார்கள் என்று உறுதி அளிக்கிறேன். நிச்சயமாக நம்பலாம் என்று கேட்டுக் கொள்கிறேன்.

திரு. வேணுகோபால் அவர்கள் பேசும்போது, 'ஸ்கேன்'-ஐப் பற்றிக் குறிப்பிட்டார்கள். 'ஃபுல் பாடி ஸ்கேன்' மருத்துவ மனையில் இல்லை என்று சொன்னார்கள். தலை வரையில் பார்ப்பதுதான் பொது மருத்துவமனையில் இப்போது இருக்கிறது. முழு உடம்பையும் பார்க்கின்ற ஸ்கேன் ஒன்று வந்தது. அதை முதலமைச்சர் அவர்கள் மதுரை ராஜாஜி மருத்துவ மனைக்கு அனுப்பியிருக்கிறார்கள். இந்த ஆண்டு ஒன்று வாங்க இருக்கிறோம். இன்னும் 3 மாத காலத்திற்குள்ளாக அதை அரசாங்க மருத்துவமனையில் நிறுவ இருக்கிறோம். எந்த மருத்துவமனையில் நிறுவுவது என்பதைப் பற்றி முதலமைச்சர் அவர்களுக்குக் கோப்பு அனுப்பி இருக்கிறோம், அவர் ஒரு ஆணை பிறப்பிக்கவேண்டும் என்று. விரைவிலே அது நிறுவப்படும். அப்போது அது ஏழைகளுக்கு எளிதாகக் கிடைக்கும் என்ற உத்தரவாதத்தை, திரு. வேணுகோபால் அவர்களுக்குத் தெரிவித்துக் கொள்கிறேன்.

இன்னொன்று, இயந்திரங்கள் எல்லாம் பழுது பட்டுப் போகின்றன என்று சொன்னார்கள். அதற்கும், பொது விவாதத்தின்போது பதிலளிக்க வேண்டியதாகி விட்டது என்றாலும், இந்த நேரத்தில் தெரிவித்துக் கொள்வது, அப்படிப் பழுது படுகின்ற இயந்திரங்களைப் பழுது பார்ப்பதற்காக இரண்டு பொறியியல் வல்லுநர்களுடைய குழு அமைக்கவேண்டும் என்று முதலமைச்சர் அவர்கள் ஆணையிட்டு இருக்கிறார்கள். விரைவிலே அவர்களுக்குப் பயிற்சியைக் கொடுத்து, அந்த முயற்சியில் ஈடுபடுவோம் என்பதையும் தெரிவித்துக் கொள்கிறேன்.

இறுதியாக, நல்லதெசுரு காரியத்தில் ஈடுபட்டு இந்த மசோதாவை நாம் நிறைவேற்றியிருக்கிறோம். தமிழ் நாட்டு வரலாற்றில் இந்த மசோதா மூலம் இடம் பெறுகிறார் என்று நான் சொல்லவில்லை. தமிழ்நாட்டு வரலாற்றில் அழிக்க முடியாத ஒரு இடத்தைப் பிபற்றிருக்கின்றவர் மாண்புமிகு முதலமைச்சர் அவர்கள் ஆவார்கள். (குறுக்கீடு) நான் முடித்ததற்குப் பிறகு பேசுங்கள். இந்த மசோதாவினால், நான் சொல்லவில்லை, அமைச்சராக ஆக்கிவிட்டார் என்று வெளியிலே எழுதுவார்கள், பேசுவார்கள். சண்முகத்தை அமைச்சராக ஆக்கிவிட்டார், ஆகையால் சண்முகம் பேசுகிறான் என்று சொல்வார்கள். யார் எழுதுவார்கள் என்று எனக்குத் தெரியும், யார் பேசுவார்கள் என்று எனக்குத் தெரியும். அப்பேர்ப்பட்டவர்களுக்கு நான் சொல்லுகின்ற பதில், என்னைப் பற்றி என்ன கொள்கையை அவர்கள் வைத்து என்விடத்தில் பேசினார்கள் என்று அவர்களே திரும்பப் பார்த்துக் கொள்ளவேண்டியதுதான்.

1987 நவம்பர் 13] [திரு. ப. உ. சண்முகம்]

நான் தெரிவித்துக்கொள்கிறேன். தமிழகத்து முதலமைச்சர் புரட்சித் தலைவர் திரு. எம்.ஜி.ஆர். அவர்கள் இந்த மசோதாவின் மூலம் தமிழ்நாட்டு வரலாற்றில் இடம் பெறவில்லை. இது நாங்கள் அவருக்காகக் கொடுக்கின்ற, வைக்கின்ற ஒரு காணிக்கையே தவிர, அவருக்கு ஏதோ இதனால் மணிமகுடம் சூட்டிக் கொண்டதாகக் கருதிவிடத் தேவையில்லை. நான் கேட்கிறேன்— இந்திய வரலாற்றில் மட்டுமல்ல, உலகமே போற்றிப் புகழத்தக்க சத்துணவு கொடுத்ததை விடவா சிறந்ததொரு காரியம் வரலாற்றில் சேர்ப்பதற்கு வேறு இருக்கிறது? மகத்தான காரியத்தை சாதித்த புரட்சித் தலைவர் திரு. எம்.ஜி.ஆர். அவர்களின் பெயர், சத்துணவின் மூலமும் நிச்சயம் இந்திய வரலாற்றில், தமிழகத்தின் வரலாற்றில் அழிக்கமுடியாத இடத்தைப் பெற்றிருக்கிறது. ஏழை மாணவர்களுக்கு இலவசச் சீருடையும். ஏழை மாணவர்களுக்கு இலவசமாகப் பாடப்புத்தகங்களையும் கொடுத்து, அவர்களைப் படிக்க வைக்கும் பெருமை அவருக்குத்தான் உண்டு.

அரசியலில் அரும்பாடுபட்டு, உழைத்துத் தேய்ந்து போனவர்கள், வரலாற்றிலும் அவர்கள் பெயர்—மக்களுக்கு மறதி அதிகம் இருக்கிற காரணத்தால்—மறந்து போய்விடக் கூடாதே என்பதற்காக நிரந்தரமாக சில பெயர்கள் இருக்க வேண்டும் என்பதற்காக, மாவட்டங்களுக்கும், பல்கலைக்கழகங்களுக்கும் அப்பெயர்களைச் சூட்டிய அவர் வரலாற்றில் இடம் பெறுவார்.

இதற்காகப் பல்கலைக்கழகம் மூலம் இடம் பெறவேண்டிய அவசியத்தில் இல்லாதவர். இன்னமும் தெரிவித்துக்கொள்கிறேன். தமிழ்த் தாய்க்குக் காணிக்கை அளிப்பதுபோல், தமிழுக் கென்று தனித்து ஒரு பல்கலைக் கழகத்தை உருவாக்கினாரே, அது போதும், வரலாறு காலந்தோறும், தமிழ் உள்ளதோறும், அவரைப் பேசும், பாடும், பெண்களுக்கென்று தனியாக ஒரு பல்கலைக் கழகத்தை உருவாக்கினாரே அது போதும், பெண்சமுதாயம் இருக்கின்ற வரையில் புரட்சித் தலைவர் திரு. எம்.ஜி.ஆர். அவர்களுடைய பெயரை வாழ்த்திக் கொண்டு இருப்பார்கள்.

இவ்வளவும் செய்து முடித்த முதலமைச்சர் அவர்களுக்கு இந்தப் பல்கலைக் கழகத்தில் பெயரை வைப்பதன்மூலம், ஏதோ நாங்கள் புகழைத் தேடி வைத்துவிட்டோம் என்று கருதவேண்டாம். வேண்டுமென்றால் இன்று சிலர் அவரைத் தாக்கிப் பேசுவதற்கு நாங்கள் காரணமாக இருந்து விட்டோமே என்று வருத்தப்படுகிறோமே தவிர, இந்தப் பெயரை வைத்ததில் நாங்கள் பெருமைப்படுகிறோம். மகிழ்ச்சி அடைகிறோம். நாங்கள் மட்டுமல்ல, நாங்கள் சார்ந்திருக்கிற அனைத்திந்திய அண்ணா திராவிட முன்னேற்றக் கழகம் மட்டுமல்ல, தமிழ் மண்ணே இன்றைய தினம் இந்தப் பெயரை வைப்பதற்காகப் பூரிக்கிறது, பாராட்டுகிறது, வாழ்த்துகிறது

[திரு. ப. உ. சண்முகம்]

[1987 நவம்பர் 13]

என்று சொல்லி (மேசையைத் தட்டும் (லத்த ஒலி) தலைவர் அவர்களே, பெருமைக்குரிய இந்தச் சட்டத்தை ஏகமனதாக நிறைவேற்றித் தரவேண்டுமென்று அனைத்துக் கட்சித் தலைவர்களையும் நான் வேண்டிக் கேட்டுக்கொண்டு என் உரையை முடித்துக் கொள்கிறேன், ஈன்றி, வணக்கம்.

(மிற்பகல் 1-10.)

மாண்புமிகு பேரவைத் தலைவர் : திரு. அ. ரகுமான்கான் அவர்கள் தம்முடைய திருக்கையில் இல்லாததால் அவருடைய தீர்மானம் திரும்பப் பெறப்பெற்றதாகக் கருதப்பெற்றது.

பேரவை முன்னுள்ள கேள்வி : “1987 ஆம் ஆண்டு தமிழ்நாடு மருத்துவப் பல்கலைக் கழக (திருத்த) சட்டமுன்வடிவு (சட்டமன்றப் பேரவை சட்டமுன்வடிவு எண். 41/1987) ஆய்வுக்கு எடுத்துக் கொள்ளப் பெறவேண்டும்”.

தீர்மானம் பேரவையின் முடிவிற்கு விடப்பெற்று, நிறைவேற்றப்பெற்று, சட்டமுன்வடிவு பிரிவு வாரியாக ஆய்வுக்கு எடுத்துக்கொள்ளப்பெற்றது.

பிரிவுகள் 2 முதல் 6 முடிய பேரவையின் முடிவிற்கு விடப்பெற்று, நிறைவேற்றப்பெற்றன.

பிரிவு 1, முகப்புரை, நெடுத்தலைப்பு ஆகியவை பேரவையின் முடிவிற்கு விடப்பெற்று, நிறைவேற்றப்பெற்றன.

மாண்புமிகு திரு. ப. உ. சண்முகம் : மாண்புமிகு பேரவைத் தலைவர் அவர்களே, நான் கீழ்க்கண்ட தீர்மானத்தை மொழிகிறேன்:

“1987 ஆம் ஆண்டு தமிழ்நாடு மருத்துவப் பல்கலைக்கழக (திருத்த) சட்டமுன்வடிவு (சட்டமன்றப் பேரவை சட்டமுன்வடிவு எண். 41/1987) நிறைவேற்றப்பெற வேண்டும்”.

தீர்மானம் பேரவையின் முடிவிற்கு விடப்பெற்று, சட்டமுன்வடிவு நிறைவேற்றப்பெற்றது.

(ஈ) தமிழ்நாடு டீயக் கூர்திகள் (தனி வகை முறைகள்) சட்ட முன்வடிவு 1987.

மாண்புமிகு திரு. சு. முத்துசாமி : மாண்புமிகு பேரவைத் தலைவர் அவர்களே, நான் கீழ்க்கண்ட தீர்மானத்தை மொழிகிறேன்: